

DE LA AUTOAREA BESTSELLERULUI

FATA DIN TREN

Unghiul mort

NU ȘTII NICIODATĂ
DE UNDE TE LOVEȘTE...

PAULA
HAWKINS

TREI

FICTION
CONNECTION

FICTION
connection

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY:
Virginia Lupulescu

Paula Hawkins

Unghiul mort

Traducere din limba engleză de
Livia Szoke

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Alexandra Fusoi

Design copertă:

Richard Ogle/TW

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Mirela Voicu

Corectură:

Cristina Spătărelu

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Titlul original: Blind Spot

Autor: Paula Hawkins

Copyright © Paula Hawkins Ltd, 2022

Copyright © Editura Trei, 2022

pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-1576-1

ISBN (EPUB): 978-606-40-1825-0

Partea I
IULIE

Jake Pritchard era mort.

Cadavrul său, cald încă, zăcea pe podea în locul în care bucătăria deschisă întâlnea livingul, cu un nimb de sânge îngroșat în jurul țestei zdrobite. Cald încă, dar categoric mort.

Ryan Pearce îngenunche în lichidul lipicios care se scursese din rănilor groaznice ale lui Jake. Ryan strângea telefonul în mâna dreaptă. În stânga ținea un obiect greu de sticlă, mânjit cu lichide grețoase.

Ryan era încă acolo, tot în genunchi, tremurând și alb la față, când paramedicii dădură buzna pe ușă. Aceștia înțeleseseră imediat că nu mai era nimic de făcut pentru bărbatul întins pe jos, cu ochii deja sticloși și capul strivit. Așa că își îndreptară atenția spre Ryan.

„Ești rănit?” îl întrebară. Ce Dumnezeu se petrecuse aici? Când sosise? Ce văzuse, ce auzise? Mai fusese și altcineva în casă? Ryan clătină din cap, dar nu zise nimic. Părea incapabil să spună ceva, să priceapă ce i se întâmplă.

Paramedicii îi vorbiră cu blândețe. Cu mare grijă, unul dintre ei îl ajută să se ridice în picioare, luând obiectul de sticlă din mâna lui și vârandu-l într-o pungă de plastic. La baza acestuia, observă paramedicul, era gravat: *Jake Pritchard, Cel mai bun scenarist debutant, 2012.*

— El e? îl întreabă paramedicul pe Ryan. Acest bărbat este Jake Pritchard?

Ryan încuviință.

— Ne poți spune ceva despre el? De unde îl cunoști?

În sfârșit, vorbi și Ryan:

— N-am vrut să-i fac rău, se bâlbâi el, cu dinții clănțănind. Nu l-aș fi rănit niciodată. E cel mai bun prieten al meu. E fratele meu.

Edie dormise iar până târziu.

Își dădea seama, după unghiul în care pătrundea lumina în living, precum și după liniștea deplină din apartament, că e trecut de 9. Un adevărat lux să zacă întinsă pe canapeaua generoasă și luxoasă a lui Ryan. O adevărată bucurie să doarmă așa cum dormise ea, fără vise și nederanjată de nimeni.

Aici, în micuțul, dar splendidul apartament cu un dormitor al lui Ryan, Edie se simțea toropită seara de zgomotul orașului: tineri râzând și strigând beți, sirene în depărtare și zumzetul liniștitor al mașinilor trecând pe strada cu piatră cubică de dedesubt. Zgomotele oamenilor. Atât de diferite de singurătatea casei de pe faleză, unde nu puteai să asculți decât țipetele agonizante ale pescărușilor și nesfârșitul vuiet al valurilor ce se spărgeau de stânci. Era jenant, dar totodată adevărat: Edie dormea mai bine pe canapeaua lui Ryan decât în patul ei matrimonial.

După ce reuși să iasă din sacul de dormit, Edie își târșai picioarele până în bucătărie și puse o capsulă în espresso. Pe geamul bucătăriei vedea peste vârfurile fagilor din grădina de vizavi de parc, până la dealul denumit Arthur's Seat, ce se înălța dincolo de ea. Inima îi tresălta în piept ori de câte ori stătea aici, înconjurată de frumusețe și de lux. Era parcă la o lume depărtare de casa lor dărăpănată de pe faleză, de griile financiare și de deriva în care le-ajunsese mariajul.

Revenită pe canapeaua din living, cu cafeaua în mână, Edie își verifică telefonul. Nu avea niciun apel de la Jake și nici vreun mesaj. Nu mai primise nicio veste de la el de mai bine de patruzeci și opt de ore. Tăcerea lui era neobișnuită, însă Edie își dădu seama, cu o înțepătură de vinovăție, că nu-i părea

chiar rău de situație. Și-așa auzise prea multe de la el în ultima vreme.

Își bău cafeaua și deja era în drum spre baie ca să facă un duș când auzi soneria. Se gândi că trebuie să fie Ryan, întorcându-se de la alergare. Pesemne că-și uitase cheia. Apăsă butonul care debloca ușa de jos și deschise ușa apartamentului.

— Ce repede te-ai întors! strigă pe scări în jos, așteptându-se să-l vadă pe Ryan sărind mai multe trepte o dată.

Doar că nu era el. Ci altcineva. Doi altcineva, de fapt — doi bărbați în uniformă, cu expresii grave.

Pulsul lui Edie o luă razna.

— Ce se petrece? întrebă femeia, întinzând mâna pentru a se sprijini de toc.

— Un incident, îi răspunseră ei. La casa de pe faleză.

— Ce s-a întâmplat? continuă ea, căci avea o senzație de rău, ca și cum ceva alunecos îi umbla de colo-colo prin stomac. A avut loc o încăierare?

Polițiștii se uitară unul la altul, surprinși.

O conduseră înăuntru și închiseră ușa în urma lor. O așezară pe canapea și rămaseră în fața ei ca să-i explice motivul pentru care se aflau acolo. Soțul ei, îi spuseră apoi, fusese atacat în casa lor. Suferise răni grave la cap. În ciuda eforturilor paramedicilor, nu putuseră să-l salveze. Fusese declarat decedat la fața locului. Încă nu era limpede ce se petrecuse, dar se părea că avusese loc un jaf care mersese prost.

Preț de câteva secunde, Edie nu zise nimic. Îi ascultă cum vorbesc, așteptându-se în tot acest timp să se trezească. Își înfipse unghiile în palme, se ciupi de pielea de pe dosul lor, și totuși polițiștii nu dispăreau. Nu se trezi, panicată, dintr-un coșmar. Nu visa. Totul era real. Totul se întâmpla aieva.

— Unde-i Ryan? întrebă Edie după ce își regăsi în sfârșit vocea. Ce s-a întâmplat cu Ryan?

Polițiștii schimbară încă o privire.

— Ryan Pearce? întrebă unul dintre ei, cu o încruntătură adâncă pe chip. E la secție. Dă o

declarație. El este cel... care l-a găsit pe domnul Pritchard. El a sunat la Urgență.

— Deci e bine? întrebă Edie. Ryan e bine?

De când se știa, Edie își amintea doar de ei trei: Jake, Ryan și ea.

Îi cunoscuse la școală, în Sussex. Edie abia împlinise unsprezece ani când se mutase cu familia ca să fie mai aproape de spitalul în care surioara ei, Georgina, era tratată pentru un cancer rar, declanșat în copilărie. Când se gândea la acele momente, cuvântul care-i venea în minte era „abandonată”. Părinții ei erau mereu în altă parte, tot timpul plini de angoasă din pricina surioarei neajutorate care le absorbea, ca un burete, toată dragostea. În vreme ce Georgina era slabă, Edie trebuia să rămână puternică. Trebuia să se țină tare. Trebuia să se descurce singură.

Și se descurcase. Edie încercase să ignore senzația de abandon, o împinsese departe, într-un ungher al minții, și luase viața în piept. Pleca la școală cu bicicleta. Își pregătea singură masa când ajungea acasă. Ba, uneori, mergea singură la culcare.

Când a împlinit doisprezece ani, a început cursurile la o școală particulară. Prin comparație cu ceilalți copii, părea matură: era serioasă, tăcută și stăpână pe sine. Însă restul fetelor din clasă nu vedeau putere sau independență: ele vedeau o fată plictisitoare și înțepată. Îi luau în râs aerul serios și, cu cât râdeau mai tare de ea, cu atât mai distantă devenea Edie. Le trata cu dispreț, ca pe niște cretine ce rânjeau tot timpul, cum le considera în sinea ei. Destul de repede, s-a trezit la fel de singură la școală precum era și acasă.

Până când, într-o zi de la finalul semestrului de vară, a alunecat pe pietriș când cobora dealul înapoi spre casă și a căzut de pe bicicletă. Stătea pe jos, adunându-și bucățile de pietricele din zgârietura de la genunchi, când doi băieți au coborât dealul în

viteză. I-a recunoscut de la școală — erau mai mari cu un an, doi băieți înalți, bruneți, de care ceilalți copii se ținneau departe din cine știe ce motiv. Cei doi au sărit de pe biciclete, iar cel mai înalt dintre ei i-a întins mâna ca s-o ajute să se ridice.

— Ești bine? a întrebat-o.

Surâsul lui era ușor strâmb, iar într-o parte a feței avea o gropiță adâncă. Era cel mai frumos băiat pe care îl văzuse vreodată.

Edie i-a întins mâna.

— Eu sunt Ryan, a spus el în timp ce o sălta fără efort în picioare.

Celălalt băiat, care îngenunchease în țărână ca să-i examineze roata bicicletei, a rostit încet:

— Eu sunt Jake.

Și asta a fost tot, un fulger scurt, care i-a oprit inima în loc. Edie a știut dintr-odată că el era alesul. De atunci înainte, au fost doar ei trei, împreună, de nedespărțit.

Numai că acum mai erau doar doi: Edie, făcută ghem într-un colț al canapelei, cu podeaua din jur plină cu șervețele, și Ryan, care umbla încolo și înapoi, tocind mocheta. Ryan avea ochii mari, febrili, prea agitat să-i stea alături, prea rănit ca să mai facă și altceva în afară de-a relua în minte oribila scenă din acea dimineață și de a i-o descrie și ei.

— Era atâta sânge, Edie, că n-am putut... să *fac* nimic! Am încercat... am încercat să-l resuscitez, dar în zadar. Adică — normal că era inutil, doar era... mort. Și apoi m-am trezit plin de sânge, și stăteam pur și simplu acolo, și le-am zis că e fratele meu. Iar apoi au dorit să afle de ce mint, și le-am zis că nu mint. Nu am *mințit*.

Ryan clătină din cap înainte să continue:

— Așa spuneam mereu, nu-i așa? Era fratele meu. Eram ca frații. Nu știu de ce le-am spus așa. Nu știu de ce le-am spus *atunci*. Hristoase, Edie, era atâta sânge...

Edie trase adânc aer în piept și-și încleștă pumnii.

— Ryan, te rog, nu...

— Îmi pare rău! zise bărbatul, uitându-se o clipă la ea. Îmi pare rău!

Amuți vreo douăzeci de secunde, poate treizeci, apoi începu din nou să vorbească.

— Am așteptat câteva minute în mașină înainte să intru. Doar citeam ceva pe telefon, înțelegi, doar citeam, doar... Nu făceam nimic de fapt, ci doar pierdeam vremea... doar pierdeam vremea.

Glasul i se frânse. Avea de gând s-o spună iar. Femeia știa asta.

„Dacă aș fi intrat din prima. Dacă aș fi dat buzna pe ușă în loc s-aștept, în loc să ocolesc pe partea cealaltă a casei. Dacă dacă dacă...”

Îi spusese de vreo zece ori povestea: cum se dusesse acasă la Jake pentru obișnuita lor tură de alergare de joi dimineață. Cum ajunsese mai devreme, pentru că traficul fusese mai lejer decât de obicei, așa că mai pierduse un pic vremea pe telefon în mașină. Când mersese să bată la ușă, nu primise niciun răspuns, așa că ocolise toată casa, ajungând pe partea cu faleza. Văzuse că ușa glisantă de sticlă era deschisă, dar nu-și făcuse griji, pentru că Jake o lăsa deseori așa.

Totuși, în clipa în care intrase în casă, își dăduse seama că ceva e în neregulă. Unul dintre scaunele din sufragerie era răsturnat pe o parte și-n aer se simțea un bizar iz metalic. Ryan îi povestise cum l-a găsit pe Jake, întins cu fața în jos pe podeaua bucătăriei. Încercase să-l întoarcă pe partea cealaltă, dar nu reușise din prima.

— Era atâta sânge! repetă. Un adevărat dezastru...

— Te rog! îl opri Edie încă o dată, întinzând mâna spre el și cu chipul brăzdat de lacrimi. Te rog, nu mai spune asta!

Degetele li se atinseră și contactul părui să-l facă pe Ryan să-și revină. Se prăbuși în genunchi în fața ei, trăgând-o aproape de el. Femeia îi simți mirosul stătut de transpirație pe sub apa de colonie atunci când o sărută în creștetul capului, apoi pe obraz, în timp ce îi șoptea în păr:

— Îmi pare rău, E! Îmi pare tare rău!

O ținu așa preț de câteva secunde foarte lungi, apoi se ridică în picioare și plecă în bucătărie. Luă de acolo o sticlă de whisky și două pahare, apoi se întoarse și se așeză lângă ea. Turnă pentru amândoi în pahare.

— Ce-o să ne facem fără el? întrebă bărbatul pe un ton moale.

Edie clătină din cap.

— Pur și simplu nu înțeleg. Nu înțeleg cum de s-a întâmplat așa ceva, cum de cineva... *de ce* s-ar fi aflat cineva acolo? E la kilometri buni de orice casă, și doar nu era nimic de furat de-acolo...

Ryan clătină din cap.

— N-ar fi trebuit să stea singur, zise el, făcând-o pe Edie să tresară. Nu, n-am vrut să spun...

Părea zdrobot, așa că o prinse iar de mână.

— N-am vrut să spun că ar fi trebuit să fii *tu* acolo. Voiam să zic că *eu* ar fi trebuit să fiu. Ar fi trebuit să ajung mai devreme. Pur și simplu urăsc ideea de a-l ști singur... Mereu am fost eu și cu el, înțelegi?

Edie își mușcă buza.

— Slavă Domnului că n-ai fost acolo, E! Slavă Domnului, pentru că altfel... Nici măcar nu vreau să mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla altfel.

Ryan își bău whiskyul și își mai turnă un pahar. În timp ce se apleca să-i umple paharul lui Edie, avea o expresie imposibil de deslușit — pe chip i se citea și suferința, dar și vina. Ryan sorbi din băutură.

— Mă simt ca și cum l-am fi trădat, adăugă el.

Nu se uită la ea, însă Edie știa ce-i trece prin cap. Se gândea la timpul petrecut împreună de când ea-l părăsise pe Jake, în urmă cu două săptămâni. Ei doi, aici, pe canapea, unul lângă altul, seară de seară, bând vin și râzând de cine știe ce chestie ridicolă de la televizor, ea cu piciorul lipit de al lui, privindu-se când și când în ochi, ea cu stomacul plin de noduri și el la fel, fără îndoială. Știind amândoi — fără a fi nevoie de cuvinte — că era doar o chestiune de timp.

— N-am făcut nimic greșit, zise Edie.

Ryan mai turnă niște whisky. Ea voia să-l ia de mână, dar se temu dintr-odată că s-ar putea simți ofensat. Ba poate chiar ar fi învinovățit-o pentru ce simțeau amândoi acum. Femeia începu iar să plângă, însă lacrimile acestea nu erau doar pentru Jake, ci și pentru ea și Ryan. Se gândea că, de aici înainte, fantoma lui Jake avea să rămână mereu între ei doi, absența lui fiind o permanentă acuzație.

Edie se trezi cu un tresărit, cu capul zvâcnind și cu gura uscată. Îi luă câteva clipe să-și amintească, să fie cuprinsă din nou de groază. Jake nu mai era. Soțul ei nu mai era. Iar ea rămăsese cu amintirea tuturor lucrurilor oribile pe care i le spusese înainte să-l părăsească.

Se întâmplase cu aproape două săptămâni în urmă. Jake și Edie se aflau în bucătărie, acasă — la casa de pe faleză. Edie pregătea cina, iar Jake își recitea una dintre cărțile lui despre scrierea de scenarii. Destupaseră o sticlă de vin și aproape o terminaseră, ambii fiind deja la al doilea pahar.

În timp ce Edie amesteca în sos, auzise vibrând telefonul. Aruncase o privire peste umăr: telefonul se afla pe insula din bucătărie, cam la doi pași de cotul lui Jake, un pic prea departe ca el să poată citi ce era pe ecran. Îl văzuse ridicând privirea și apoi revenind la carte. După vreo treizeci de secunde, vibrase din nou. Edie se întinsese repede și-l luase.

Deja simțea privirea lui Jake în timp ce citea mesajele.

— Cine e? întrebese Jake, cu ochii în carte.

Edie se întorsese cu spatele și-și făcuse de treabă cu sosul, amânând câteva clipe răspunsul:

— Lara.

— A, da? întrebese el pe un ton calm. Ce vrea?

Edie se oprise iarăși.

— Se gândește să facă ultramaratonul despre care ne-a tot pomenit... știi, Marele Tur Glen sau... cum i-o fi zicând.

Edie se întorsese spre el.

— Vrea să știe dacă mă voi antrena cu ea.

Jake ridicase privirea din carte.

— Vrea să știe dacă te vei antrena cu ea pentru Marele Tur Glen sau „cum i-o fi zicând”? Exact asta a scris în mesaj?

Edie a scos un oftat prelung.

— A pomenit doar de marele tur. Am mai discutat despre asta. Nu-mi mai amintesc cum se numește. Isuse! Vrei să citești mesajul? Asta vrei, Jake?

Edie i-a întins telefonul. Cu dinții de sus înfipti în buza de jos, spera din tot sufletul că el avea să se întoarcă la carte. Se ruga să fie prea jenat, prea mândru ca să ia telefonul și chiar să se uite la mesajele care nu erau nicidecum de la Lara. Erau de la Ryan, care o întreba cum o mai duce și dacă vrea să se întâlnească în weekend la o cafea.

Însă Jake nu era deloc jenat și-și pierduse și toată mândria. A întins mâna și a luat telefonul.

— Da, bine, a spus el. Hai să aruncăm o privire.

Edie îi smulse telefonul ca și cum s-ar fi opărit.

— Pentru numele lui Hristos! s-a răstit ea.

Sub nicio formă nu-i putea spune adevărul. Că mințise din cauză că știa că el avea să exagereze dacă afla că primește mesaje de la Ryan, pentru că-n ultima vreme exagera din orice. Că îl mințise doar pentru că-și dorea să aibă parte de o seară liniștită. Acum, atacul era singura ei formă de apărare.

— E ridicol, Jake! Ești paranoic! Acum vrei să-mi citești și mesajele? Ești *incredibil*!

— Tu mi-ai oferit telefonul! a țipat și el.

— Subliniam doar o idee. Încercam să-ți arăt cât de nebunește te porți. Eu nu am cerut niciodată să-ți citesc mesajele!

Și-a pus telefonul în buzunarul de la spate, apoi s-a întors la aragaz și a început să amestece furioasă.

— Ai idee cum e să trăiești cu cineva care n-are încredere în tine?

A auzit bufnetul scos de taburetul din spatele ei, când Jake a țâșnit în picioare.

— Tu ai idee cum e, a spus el cu un glas periculos de scăzut, să simți că persoana pe care o iubești te minte tot timpul? Să-i urmărești chipul de câte ori

primește un mesaj și să știi că-ți ascunde ceva? Să nu știi niciodată pe unde-a umblat, ce-a făcut...

— O, Doamne!

Edie s-a răsucit cu fața spre el, împrăștiind sos pe toată podeaua în timp ce flutura din lingură.

— Pur și simplu a devenit de *nesuportat*. Am devenit practic o prizonieră în blestemata asta de casă, iar tu te plângi că nu știi pe unde umblu douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru? Ce-ai pățit? De unde-ți vin ideile astea nebunești?

Cearta a devenit apoi tot mai aprinsă. Urmând direcția obișnuită, cu aceleași argumente pe care și le-aruncau de luni întregi în față. Doar că acum a ieșit cu adevărat urât. El o acuza că-l minte, că-l trădează. Ea se apăra cu furie, împrôșcându-l cu înjurături, aruncându-i în față toate acele lucruri oribile care-i veneau în cele mai negre momente, chestii pe care nu-și închipuise niciodată că i le va spune. Că e nebun, paranoic și egoist. Un ratat. Că regretă că a pierdut atâția ani, în care-l sprijinise în timp ce el scria. Că urăște casa de pe faleză, că își dorea să nu se fi mutat niciodată acolo, că tot ce voia era să scape de-aici.

— Și atunci de ce nu pleci, Edie? De ce nu pleci și gata? Pleacă! Du-te învărtindu-te la Ryan, i-a mai aruncat el, așa cum faci de fiecare dată!

Iar ea făcuse întocmai.

A doua oară, o trezi sunetul espresorului. Din nou, simți un moment de liniște, urmat de un groaznic fior de durere. În timp ce se întindea după cutia cu șervețele de pe măsuța de cafea, ridică privirea și i-o întâlnește pe-a lui Ryan. Acesta era în bucătărie, îmbrăcat cu pantaloni de costum și cămașă albă, călcată, cu cravata atârându-i desfăcută în jurul gâtului.

— Ieși? îl întreabă.

Bărbatul păru uimit.

— Merg la lucru, Edie.

— Dar...

Se ridică în capul oaselor și-și strânse sacul de dormit în jurul trupului.

— Nu poți. *Astăzi?* Mă refer... cum rămâne cu concediul de doliu?

Ryan își răsfrânse buzele.

— Concediu de doliu? Hristoase, Edie, chiar că ești naivă uneori!

Se întoarce cu spatele la ea și adăugă:

— În lumea finanțelor nu există lucruri de genul „concediu de doliu“.

Rănită, Edie se șterse la ochi și-și înghiți nodul din gât. Privi în jur la dezordinea pe care o făcuse în livingul de obicei impecabil al lui Ryan, acum plin de pahare goale și de șervețele mototolite, cu jeanșii ei aruncați pe podea. Și-și dădu seama că poate el n-o dorea aici. Câteva clipe mai târziu, el ieși din bucătărie cu două cani de cafea. Una o așeză pe masa din fața ei și apoi o sărută delicat pe cap.

— Scuze, E! N-ar fi trebuit să mă răstesc. Nici eu nu *vreau* să merg, dar deja am lipsit ieri toată ziua și am clienți de care trebuie să mă ocup. Dacă nu sunt acolo, îmi ia altcineva locul, iar asta înseamnă

pierderi pentru mine. Și nu-mi permit. Pur și simplu așa funcționează lucrurile.

Poliția veni să o ia pe Edie la prânz. Doi bărbați în uniformă, alții de această dată, și o femeie în civil pe nume Neeta Badami, care îi spuse că e agentul de legătură cu familia.

— Orice întrebare, absolut orice, vii la mine, da?

Neeta era tânără, nu mult trecută de treizeci de ani probabil, o femeie minionă a cărei expresie severă era compensată de genele lungi și glasul molcom.

Îi spuse că poliția avea nevoie de ea la casa de pe faleză pentru a le arăta, eventual, ce lipsea de-acolo. Polițiștii nu găsiseră niciun laptop sau telefon mobil la locul faptei, așa încât erau destul de siguri că fuseseră luate. Dar se întrebau dacă nu cumva mai lipsea și altceva, ceva deosebit, orice i-ar fi putut ajuta să dea de urma criminalului.

Edie nu vedea care-i rostul.

— Nu e ca și cum am fi avut ceva demn de luat. Veți vedea. Mobilierul e de toată jena, luat mai ales la mâna a doua... în casă nu țineam bani gheață și doar n-aveam vreun Picasso atârnat pe pereți. Chiar nu văd de ce ar fi nevoie să bat tot drumul până acolo.

Neeta afișă iar zâmbetul ei liniștitor.

— Edie, știu că nu vrei să mergi. Înțeleg. În locul tău, nici eu n-aș vrea. N-am nicio îndoială că va fi o experiență traumatizantă, dar o să fiu tot timpul cu tine. Există totuși șansa să ne fie nouă de ajutor, pentru că nu se știe niciodată ce-ar putea lua un spărgător. Dacă a luat ceva personal, ne-ar putea ajuta să dăm de urma acestei persoane.

Nu mai avea rost să se contrazică. Edie se lăsă condusă la mașină, unde se așeză, tăcută și morocănoasă, pe bancheta din spate, după care rămase uitându-se pe geam. În vreme ce înaintau pe pod, cu luminile sale clipind în ceață, se cutremură.

— Îmi poți spune, încep Neeta, părănd pentru prima oară nesigură, când anume te-ai mutat de-acolo?

Edie își cuprinse trupul cu brațele, cuibărindu-se mai aproape de portieră.

— Acum două săptămâni. Ne-am certat.

În timp ce se întorcea cu fața spre Neeta, surprinse în oglinda retrovizoare privirea șoferului care o urmărea cu atenție.

— Sunt sinceră, continuă Edie, pentru că n-am niciun motiv să nu fiu. Treceam amândoi printr-o perioadă nasoală și ne certam des.

— Ceva anume care să provoace aceste certuri? interveni Neeta prompt.

Edie oftă.

— Banii, mai cu seamă. În Londra, am lucrat ca asistent executiv într-o firmă mare. Aveam un salariu decent. Dar de când ne-am mutat, acum doi ani, nu am mai reușit să-mi găsesc ceva stabil. Lucram doar ca asistent virtual și eram plătită cu te miri ce.

— Și Jake? interveni iar Neeta. Jake scria scenarii de televiziune, nu-i așa?

Edie ridică din umeri.

— Așa este. Din când în când. E o chestiune dificilă, înțelegeți, să câștigi bani în mod regulat. De fapt, ne bazam pe venitul meu.

Își strânse mâinile în poală și continuă:

— Lui Jake i-au fost refuzate câteva idei. I-a venit destul de greu după aia. L-a făcut să se simtă foarte frustrat.

Rămase tăcută câteva clipe.

— Ne certam și din cauza casei.

— Ce-i cu casa? întrebă Neeta.

— Uram să locuiesc acolo.

— Chiar?

Neeta părea surprinsă.

— Dar fâșia aia de coastă este splendidă...

— Însă nu e nimic *acolo*. Nu se întâmplă nimic — și mă simțeam blocată. Prinsă în capcană. Eu nu pot șofa, înțelegeți, din cauza afecțiunii pe care o am la ochi. Am unghiuri moarte.

— Și totuși, ați decis să cumpărați o casă în pustietate? întrebă șoferul, părând uluit.

— Nu am cumpărat-o, răspunse Edie. A moștenit-o Jake de la tatăl său. Eu nu am fost niciodată acolo înainte de-a ne muta. Jake mi-a zis că se află în Edinburgh.

Edie râse scurt, amar.

— Eram tare nerăbdătoare! Și apoi am ajuns acolo și mi-am dat seama că nu e deloc în Edinburgh. E mai degrabă la o oră de mers cu mașina de oraș — asta dacă poți șofa, desigur. Dacă nu poți, iei un autobuz și un tren, durează o *eternitate*. Și e cocoțată pe o faleză, fără niciun vecin, trebuie să mergi pe jos douăzeci și cinci de minute ca să-ți cumperi lapte.

Se opri și trase ezitant aer în piept.

— Sincer vă spun, am urât momentele petrecute acolo. Eu voiam să vindem, să folosim banii ca să ne cumpărăm altceva, ceva în oraș. Jake zicea că sunt egoistă, că mă aștept ca el să renunțe la casa tatălui său.

În buzunarul lui Edie bâzâi telefonul. Îl scoase și se uită la ecran: o suna Lara.

— Trebuie să răspunzi? întrebă Neeta, aruncând și ea o privire la ecran.

Edie clătină din cap.

— E o prietenă. Ei încă nu i-am spus. De fapt, se poate spune că n-am mai zis *nimănui*. Fraților vitregi ai lui Jake, familiei mele, însă restul — prieteni, colegi de muncă —, nici nu știu măcar de unde să încep.

Neeta se întinse după mâna lui Edie și o strânse ușor.

— Putem discuta despre asta, dacă vrei. Te pot ajuta.

Se opri un moment înainte de-a adăuga:

— Mă gândesc doar pentru că i-ai pomenit pe frații vitregi ai lui Jake. Dar mă întrebam dacă știi, Edie, de ce Ryan Pearce le-a spus paramedicilor că este fratele lui Jake? Știai că le-a spus așa?

Edie o privi atent pe Neeta.

— Da, răspunse încet. Știam. N-a fost o minciună. Dacă la asta vă gândiți. A zis-o... — glasul i se frânse — a zis-o într-un sens bun. Vorbeau așa

uneori, despre faptul că erau mai apropiați decât niște prieteni, că erau frați.

Neeta dădu din cap gânditoare. Se uită câteva secunde pe geam, apoi reveni la Edie.

— Celălalt lucru pe care l-a spus a fost că „n-a intenționat niciodată să-i facă rău“ lui Jake. Ai idee de ce-a zis asta?

Edie își coborî iar privirea la mâinile rămase în poală, după care ridică din umeri.

— Presupun că a făcut-o deoarece... pentru că m-a lăsat să stau la el acasă, a părut că îmi ia partea. Și că asta ar fi fost dureros pentru Jake. Știam amândoi, însă Ryan era și prietenul meu, așadar...

Se opri, apoi:

— Era complicat.

Mașina încetini, căci se apropiau de ieșirea spre drumul de coastă. Edie simți un gol în stomac. Ridică mâna și se prinse de mânerul de deasupra portierei atunci când mașina viră la dreapta. Își simțea fața încinsă și parcă îi venea greu să respire. Simțea privirea Neetei ațintită asupra sa, precum și pe cea a șoferului, ambii urmărind-o cu atenție în timp ce se apropiau de casă. Ambii așteptând să vadă ce va face, cum va reacționa. Era ca un animal prins în cușcă.

— Edie, certurile tale cu Jake au devenit vreodată de natură fizică? întrebă Neeta.

Edie se uită la ea.

— *Poftim?* Nu! Cumva... stați așa, ce anume sugerați, mai exact?

— Nu că ai fi făcut ceva greșit. Știm după înregistrările camerelor de supraveghere din clădirea lui Ryan că în acea dimineață n-ai părăsit apartamentul. Dar ne întrebam dacă nu cumva cineva căruia îi păsa de tine, care credea că ești în pericol, ar fi putut reacționa ca să te apere. Poate că n-a avut intenția să ducă lucrurile așa departe...

— Te referi la *Ryan*?

Lui Edie mai că-i venea să râdă.

— Nu m-ați ascultat deloc, nu-i așa? Ryan îl *iubea* pe Jake, îl iubea ca pe un frate. Și da, eu și Jake

treceam printr-o perioadă dificilă, dar n-ar fi ridicat niciodată mâna asupra mea. Pur și simplu nu era genul.

— Ce gen de om era? întrebă Neeta.

Edie îi zâmbi.

— Era loial. Vedea bunătatea din oameni. O vedea în mine. Mă iubea enorm.

Lacrimile începură să-i curgă iarăși liber pe obraji. Neeta scoase un pachet de șervețele Kleenex din geantă și i-l întinse.

— Nu-i plăcea că eu aduceam banii în casă — asta l-a deranjat mereu. Voia să aibă el grijă de mine — concepții de modă veche, dar așa era el. Era încăpățânat. Și mândru.

Își suflă nasul și conchise:

— Poate că era și puțin visător. Cu capul în nori.

Se șterse la ochi și inspiră adânc.

— Trebuie să încetinești, îi spuse șoferului, căci se apropie răspântia.

În timp ce mașina se clătina pe drumul de pământ, pulsul lui Edie începu să crească.

— E puțin mai încolo, adăugă femeia.

Acum se prinsese iar de mânerul de deasupra portierei, cu capul aplecat și bărbia în piept.

— Edie, ești bine? o întrebă Neeta. Te simți bine?

— Sunt bine, șopti ea.

Tocmai treceau de locul de unde o luase Ryan cu mașina în seara scandalului. Îi trimisese un mesaj în timp ce-și făcea bagajul: *Te rog să vii acum, nu pot rămâne aici*. El ajunsese în mai puțin de o oră — pesemne că depășise limita de viteză tot drumul. În timp ce se urca în mașina lui, se întorsese să se uite la casă: Jake stătea în ușă și o urmărea. Cu lumina în spatele bărbatului, ea nu-i putuse vedea chipul, dar acum și-l imagina: durerea, suferința. Fusese ultima oară când privirea ei mai zăbovise asupra lui.

Când Edie văzuse prima oară casa de pe faleză, zisese că arată ca o toaletă publică.

Dacă ai încerca să-ți imaginezi o casă pe coasta din Fife, în minte ți-ar putea veni o căsuță de pescari demodată sau ceva plăcut și modern, construit din lemn și ardezie. Casa tatălui lui Jake era diferită, ridicată în anii 1970, o clădire atât de joasă și de simplă, încât, pe măsură ce te apropiiai pe drumul șerpuitor dinspre șosea, abia dacă o băgai de seamă. Fără ferestre pe partea dinspre uscat, doar un zid de cărămidă simplu, cu o ușă de lemn. Nu era chiar urâtă, ci complet banală.

Până pășeai în interior. Acesta nu era măreț — ci ponosit și învechit —, însă partea din spate a casei era în întregime din sticlă. Din moment ce era cocoțată la nu mai mult de 20 de metri de marginea falezei, când pășeai înăuntru vedeai marea întinzându-se până la linia orizontului.

Astăzi totuși, Edie era atrasă nu de apă, ci de pata întunecată ce murdărea podeaua de ciment lustruit. Se afla chiar în locul în care livingul deschis întâlnea bucătăria. Neeta păși repede în fața ei, blocându-i vederea.

— Dacă ai nevoie de vreo pauză, îi spuse, anunțămă.

Edie dădu scurt din cap.

— Hai să terminăm odată!

Edie și Neeta porniră spre bucătărie, simțindu-se aiurea în costumele de protecție și cu învelitorile de plastic pentru încălțăminte. Ocoliră oribila pată maronie scoasă în evidență de lucarna din bucătărie, odinioară o adevărată atracție, dar acum mutilată de un enorm cuib de pescăruș. Edie privi în jur, deschizând și închizând sertare și dulapuri, după care verifică frigiderul. Totul părea normal. Merse în

living. Pe peretele opus celui de sticlă, ale cărui panouri erau brăzdate de sare și mizerie, se afla un șemineu hidos, în fața căruia era așezată o sofa portocalie zdrențuită. Covorașe străvechi zăceau împrăștiate pe jos; polițele ce încadrau șemineul conțineau câteva zeci de cărți broșate și niște DVD-uri.

Edie se uită la polițe și apoi se întoarce cu fața spre geamuri. Arată către ușa glisantă ce dădea în grădină, care era deschisă.

— Pe acolo... a intrat?

— Așa credem, răspunse Neeta. Din spusele lui Ryan, ușa era deschisă când a ajuns el.

Edie încuviință.

— Jake lăsa tot timpul ușa deschisă. Îi plăcea să audă zgomotul mării. Și spunea... — glasul îi tremură ușor — spunea că e perfect în ordine, pentru că oricum aici nu vine nimeni vreodată. Că doar nu venea nimeni să se plimbe prin preajmă.

Neeta făcu câțiva pași spre ușă.

— Dar cărarea de pe coastă? întrebă ea, uitându-se la peticul de grădină plin de boschete de lângă casă. Nu se aventurează o grămadă de lume pe-aici?

Edie încuviință.

— Ba da, dar nu pe partea asta a casei. Cam la vreo 450 de metri spre sud, o bucată de faleză s-a prăbușit în mare nu cu mult timp în urmă, așa că acum se face un ocol. Cărarea se abate puțin în interiorul uscatului, prin spatele casei, apoi o ia spre șosea. De acolo vezi casa, dar probabil că n-ai s-o observi de fapt decât dacă te uiți cu atenție.

Neeta se mai apropie un pic, lipindu-și practic nasul de sticlă.

— E periculos acolo?

Edie aprobă iar.

— Când e reflux, poți coborî pe plajă — chiar acolo, în dreapta, poți vedea cărarea. Dar trebuie să ai mare grijă, căci fluxul vine foarte repede. Și de câte ori se dezlănțuie o furtună, se mai erodează puțin din faleză. Nu va dura mult până când tot locul va aluneca în mare.

Neeta o urmă pe Edie pe un hol ce ducea la un dormitor pentru oaspeți, unde se afla o canapea extensibilă și un mic birou din lemn de pin înghesuit în colț.

— Biroul? întrebă Neeta.

— Camera de scris a lui Jake, răspunse Edie. Deși, sinceră să fiu, adăugă ea în timp ce făcea câțiva pași și-și așeza mâinile pe scaunul gol, venea aici mai mult ca să se joace pe Xbox.

Se întoarse spre Neeta cu un surâs trist, ștergându-și cu furie o lacrimă de pe obraz cu dosul palmei.

— Ăla e încă aici, spuse ea, arătând spre el. Singurul lucru care lipsește e laptopul lui.

În capătul holului se afla dormitorul principal, mobilat cu un pat dublu, două noptiere și un fotoliu străvechi plin cu haine. Camera părea mai rece decât restul casei. Edie se așează pe marginea patului rămas nefăcut și trase pătura aproape, strângând-o la piept și inspirându-i mirosul.

Neeta rămase tăcută în ușă, urmărind-o pe Edie cum plânge. După o pauză respectuoasă, îi ceru să se uite iar prin cameră, să meargă în baie și să verifice șifonierele.

— Nu e nimic de luat de-aici! exclamă Edie, aruncându-i o privire plină de amărăciune. Nu *aveam* nimic; eram faliți. Nu-ți dai și tu seama după cum arată locul ăsta? Nu aveam niciun obiect de artă, în afară de tablourile ieftine de pe pereți. Nu aveam vreun sistem audio scump... Totul e vechi, nașpa, luat la mâna a doua...

— Dar bijuterii?

Edie ridică mâna pentru a-i arăta Neetei verigheta.

— Atâta tot.

Neeta încuviință.

— Totuși, Jake purta și el una?

Edie se încruntă la ea.

— Da, purta. La fel ca a mea, doar că a lui avea numele meu gravat pe interior, în timp ce a mea îl are pe-al lui.

O făcu să alunece de pe deget și-o ridică pentru ca Neeta să se uite la ea.

În timp ce reveneau în living, Edie se opri dintr-odată în fața șemineului. Se uita la un spațiu aflat pe poliță, între sfeșnicul de alamă și o fotografie alb-negru înrămată.

— Premiul, spuse ea, arătând spre locul rămas gol. Trofeul pentru cel mai bun scenariu primit de Jake, pe care îl ținea acolo.

Se întoarse spre Neeta și adăugă:

— Avea numele lui pe el. Ceea ce-l face destul de remarcabil, nu?

Neeta venise mai devreme.

Înfășurată într-un prosop și lăsând stropi de apă pe parchet, Edie deschise ușa de la intrare.

— Ai zis la 10! protestă ea, dându-se la o parte pentru a o lăsa pe polițistă să intre. Nu e nici măcar 9 și jumătate.

Neeta îi zâmbi.

— Îmi pare rău! spuse femeia, însă Edie avea impresia că nu-i pare rău deloc, ba chiar bănuia că Neeta sosise dinadins mai devreme.

De ce, totuși? Ca să o prindă pe picior greșit? La șase zile după moartea lui Jake, Edie nu putea să doarmă și încă încerca să-și revină din șoc — nu putea fi niciodată sigură când gândea limpede și când era paranoică.

O lăsă pe Neeta în bucătărie să prepare cafeaua, în timp ce ea merse în baie să se îmbrace. Dar când ieși, auzi alt zgomot în capătul holului, în dormitor. Încetișor, merse pe podeaua acoperită cu mochetă și deschise ușa. Neeta era pe partea cealaltă a patului lui Ryan și se uita la fotografia înrămată de pe noptieră.

— Nu cred că ai ce căuta aici, spuse Edie.

Neeta se întoarse spre ea.

— Scuze! spuse polițista, zâmbind cu grație. Îmi băgam și eu nasul.

După ce se întoarseră în living, se așezară și rămaseră cu fața una spre cealaltă, în capetele opuse ale canapelei.

— Despre ce voiai să discutăm? o întrebă Edie.

Neeta părea totuși să nu fie atentă. Se uita prin cameră de parcă era prima oară când o vede.

— Chiar e un apartament splendid, nu crezi?

Îi zâmbi iar lui Edie.

— Am mers de-atâtea ori pe strada asta și mi-am ridicat privirea, zicându-mi „Uau!, ce loc în care să stai!”

Se opri, apoi:

— Scump, îmi închipui.

Edie încuviință.

— Da, presupun că e. Ryan lucrează în domeniul capitalului de risc. Se descurcă foarte bine.

Urmări privirea Neetei plimbându-se prin cameră și admirând fotoliile adânci, în nuanțe aurii, draperiile de mătase de la geamuri și picturile scumpe de pe pereți.

— Și a avut și părinți bogați, se trezi spunând. Mereu i-au plăcut lucrurile drăguțe.

— Văd și eu, replică Neeta, luând o gură de cafea. Și asta nu făcea lucrurile un pic... în fine, înțelegi — un pic *difficile* între voi? Cu Ryan atât de înstărit, în timp ce tu și Jake vă cam chinuiati?

— Nu chiar, răspunse Edie, întorcându-și fața de la Neeta preț de câteva secunde.

Își proiectă în minte ziua în care ea și Jake veniseră pentru prima oară în vizită la Ryan în acest apartament, expresia lui Jake când văzuse cât de impresionată se arătase ea.

— Nu prea discutam despre așa ceva.

Neeta mai luă o înghițitură, apoi își lăsă cana înapoi pe măsuță și se întoarse spre Edie pentru a o privi drept în ochi.

— Edie, știi dacă Jake avea datorii? Știm că există o mică ipotecă pe casă, dar în afară de asta — există posibilitatea să fi împrumutat bani?

— O mică ipotecă? repetă Edie. Corect. Desigur.

Habar n-avea.

— Nu cred... Nu, nu aveam nicio datorie. Alte datorii.

— Jake ți-ar fi spus dacă ați fi avut?

Edie se îmbujoră toată. De bună seamă că pentru Neeta fusese evident că habar n-are de ipotecă.

— Așa aș fi zis, da.

— Dar nu ești sigură?

Edie oftă, frecându-se cu pumnii la ochi ca un bebeluș somnoros. Pur și simplu nu avea energia necesară să rămână în gardă.

— Ți-am spus deja că era mândru. Și că lucrurile mergeau prost între noi, așa că...

Se opri. Se gândi iar la ultima lor ceartă, când îl numise ratat. Normal că nu i-ar fi zis că împrumutase bani! De ce să-i arate și alte dovezi ale eșecului, pe care să le folosească împotriva lui?

Edie își dădu seama că Neeta o urmărește, așteptând-o să dezvolte subiectul.

— Chestia e, spuse ea, că el s-a descurcat foarte bine la începutul carierei. Abia împlinise douăzeci de ani când i-a fost adaptat primul scenariu — nu pentru televiziune sau ceva de genul. Era un mic film indie, dar a rulat la câteva festivaluri. Ba chiar a primit și un premiu pentru el — premiul care acum a dispărut.

Se ridică în picioare și continuă:

— De fapt, există o poză pe care ți-o pot arăta. Ryan are una înrămată pe undeva.

Pe o poliță de lângă șemineu se aflau câteva fotografii mici înrămate. Edie alese una și-o aduse ca să i-o arate Neetei. Fusesse făcută în seara în care filmul avusese premiera la London Indie Film Fest, iar în ea apărea un Jake triumfător ce își ținea strâmb premiul, în timp ce Ryan sărea în sus, aparent încercând să i-l ia din mână. În vreme ce îi întindea Neetei poza, Edie se trezi cu ochii plini de lacrimi.

— Au fost atât de fericiți în seara aceea! Lui Ryan îi tot ardea de glume, ca de obicei... Mereu glumea pe seama faptului că întorsătura de situație din film era ideea lui, deci ar fi trebuit să primească și el un soi de mulțumire.

— Și așa e?

Neeta ridică privirea din poză spre Edie, cu o sprânceană arcuită.

— Despre ce e vorba? adăugă, revenind la poză. În scenariu.

— E despre un bărbat acuzat pe nedrept în urma unei întâlniri ce se sfârșește printr-un viol. O chestie despre practici sexuale, numită *Fără furie*. Ca „în iad nu există furie...”.

— Mai mare decât cea a unei femei răzbunătoare, termină Neeta citatul, cu ochii ațintiți tot la poză. Care e întorsătura de situație?

— Că el nu e nicidecum acuzat pe nedrept. Ci doar face pe toată lumea să creadă că este. Și scapă nepedepsit.

Neeta ridică iar privirea.

— Pare destul de întunecat.

Edie se uită în altă parte, simțindu-se dintr-odată incomfortabil sub privirea insistentă a Neetei.

— Păi, da, cred că... e un thriller destul de înfricoșător. Deci normal că e întunecat. Așa și trebuie să fie.

Neeta se ridică în picioare, se apropie de poliță și așează poza la locul ei. Luă altă fotografie și i-o arată lui Edie.

— Ce drăguț arătați cu toții! zise cu un zâmbet.

În poză, Edie, Jake și Ryan stăteau pe șezlonguri într-o grădină micuță, cu toții foarte bronzăți și rânjind la cameră.

— E acasă la noi, în Streatham, răspunse Edie. Acolo am locuit înainte de-a ne căsători. Aveam doar un apartament micuț, cu două dormitoare, la parter. Stăteam mereu toți trei călare unul peste altul, dar am fost tare fericiți acolo!

— Toți trei?

— Ryan locuia cu noi pe atunci.

— Imediat după ce v-ați căsătorit? întrebă Neeta, aruncându-i o privire ciudată.

— O scurtă perioadă. Se...

Edie nu se putu abține să nu roșească. Se simți furioasă pe propria persoană. De ce oare se simțea jenată din cauza aia? Doar nu fusese nimic *nepotrivit*.

— Tocmai se despărțise de cineva, cred. Chiar nu mi mai amintesc detaliile. N-a durat mult.

Își coborî privirea în podea.

— În fine, eram fericiți. Toți trei.

Edie simțea privirea Neetei ațintită asupra sa în vreme ce polițista se întorcea pentru a se așeza alături de ea pe canapea.

— Pesemne că v-a fost greu, să locuiți așa, împreună. Îmi închipui toate discuțiile...

Edie își feri privirea.

— Nu chiar.

— Niciodată?

— Păi, își făceau unul altuia concurență, Jake și Ryan — așa stătuseră mereu lucrurile, de când eram copii. Cine aleargă mai repede, cine se cațără mai sus, cine înscrie mai multe goluri. Când am mai crescut, s-a ajuns la cine termină mai repede maratonul, cine face mai multe flotări... chestii de băieți.

Edie își azvârli papucii cât colo și-și strânse picioarele sub ea în timp ce se lăsa cu spatele pe brațul canapelei.

— Nimic serios, așadar?

Edie expiră zgomotos printre buzele strânse.

— De ce mă întrebi chestiile astea? Nu, nu se certau prea des! Poate atunci când eram copii. Odată, n-au vorbit unul cu altul vreo câteva luni. Ceva legat de un aparat foto — Jake i-l stricase pe-al lui Ryan.

Deja simțea cum se înroșește iar, așa că întoarse capul.

— Sau ceva de genul.

Neeta se mută ceva mai aproape de Edie.

— Edie, motivul pentru care te întreb aceste lucruri este că atunci când au venit polițiștii să îți spună că Jake fusese omorât, primul lucru pe care l-ai făcut a fost să-i întrebi dacă avusese loc o confruntare. Acum, tu știai că Ryan plecase acolo, la casă, așa cum proceda în fiecare dimineață de joi. Așa că voiam să aflu — ce te-a făcut să crezi că avusese loc o confruntare?

Edie se dezlipi de mânerul canapelei pentru a sta mai dreaptă.

— Ce e asta, mai precis? se răsti ea. Acum mă interoghezi?

— Nu, răspunse Neeta pe un ton egal. Încerc doar să înțeleg de ce credeai că Jake și Ryan s-ar fi putut lua la bătaie.

— De ce discutăm despre asta? întrebă Edie. Prima oară mi-ai zis că a fost un jaf, apoi m-ai întrebat despre datorii, acum mă întrebi despre Ryan... Sugerezi cumva că acum crezi că n-a fost de fapt un jaf?

Edie simțea că propriul glas devine mai puternic, mai ascuțit.

— Prima noastră impresie a fost că e vorba de un jaf, răspunse Neeta cu grijă, însă au trecut deja șase zile de la începerea anchetei și tot n-am descoperit niciun indiciu al unei pătrunderi prin efracție. N-a fost forțată nicio încuietoare, n-a fost spart niciun geam, televizorul și Xboxul sunt încă la locul lor. Am găsit portofelul lui Jake, în care se aflau șaiszeci de lire, în buzunarul din interiorul jachetei lui.

Edie oftă și se îndoi de mijloc, proptindu-și fruntea în palme.

— Dar nici nu era nevoie să forțeze ceva! Ușa era deschisă. Și poate că pur și simplu nu i-au descoperit portofelul. Cum rămâne cu premiul? Cel la care doar ce ne-am uitat?

Neeta își dresе glasul.

— Chestia e... începu ea, iar Edie își dădu seama din tonul Neetei că n-avea să-i placă deloc ce urmează. Până acum nu ți-am explicat, pentru că n-am vrut să te supăr, însă premiul nu lipsește.

Edie rămase cu gura căscată, nevenindu-i să creadă.

— Criminaliștii noștri l-au luat din casă în ziua atacului. Am făcut niște teste. Credem că premiul a fost arma crimei.

— O, Doamne!

Chipul lui Edie se boți de tot și-și îngropă iarăși fața în palme.

— Până acum, criminaliștii n-au descoperit decât trei seturi de amprente pe el. Pe ale lui Jake și pe-ale tale, și, desigur, pe ale lui Ryan.

Edie își smuci iar capul în sus.

— De ce „desigur, ale lui Ryan“?

— Păi, răspunse Neeta, urmărind cu atenție chipul lui Edie, știm că a pus mâna pe premiu. L-a ridicat, spunea el, când a mișcat trupul lui Jake. De fapt, îl ținea în mână atunci când au sosit paramedicii. Părea aproape...

— Aproape...?

— Aproape reticent să-i dea drumul, așa s-au exprimat ei.

Apelul o smulse cu brutalitate din somn.

Sări în capul oaselor, aproape căzând de pe canapea. Lumina strălucitoare a soarelui pătrundea prin geamuri. Aruncă o privire la ceasul de deasupra șemineului — de bună seamă că nu ațipise mai mult de un sfert de oră. Telefonul se opri din sunat. Apoi o luă de la capăt.

Pentru numele lui Hristos!

Tot ce voia era să doarmă. Întinse mâna și luă telefonul de pe măsuta de cafea. Era tot Lara.

— Alo?

— Edie!

Glasul adânc, gutural, al prietenei sale era plin de ușurare.

— În sfârșit! Mi-am făcut griji pentru tine!

— Știu. Îmi pare rău, dar...

— Nu, n-are de ce să-ți pară rău, nu fi prostuță! Ești bine? Normal că nu ești bine. Pot să vin să te văd?

— Lara, sunt epuizată, nu prea dorm...

— Ascultă, am să trec pe-acolo și am să-ți pregătesc o ceașcă de ceai, apoi am să o șterg iar, bine? N-o să rămân. Îți aduc ceva? Mâncare, de băut...?

Edie aruncă o privire la sticla de whisky aproape goală de pe raftul de sus al dulapului cu băuturi al lui Ryan.

— O sticlă de whisky, Lagavulin?

Abia trecuse de ora 4 după-amiaza când ajunse Lara, însă Edie tot insistă să desfacă sticla.

— Am avut o zi oribilă, începu ea, mutându-se cu un aer amărât înapoi în cuibul pe care și-l făcuse pe canapea și trăgându-și păturile în jurul corpului. Am fost luată la întrebări de această femeie, de această *agentă de legătură cu familia*, cită ea cu degetele îndoite în aer. Ea ar trebui să mă țină la curent cu ce

se întâmplă, însă am senzația că nu face decât să sape după mai multe informații.

Lara, impecabilă ca de obicei, într-un costum negru elegant și teniși roșu-deschis, cu părul brunet strâns la spate într-o coadă ridicată spre creștet, se așează pe fotoliu, cu spatele la geam. Se aplecă în față, cu coatele pe genunchi.

— Dar n-au cum să creadă că *tu* ai fi implicată...

— Nu, nu cred. Nici măcar nu mai sunt sigură ce cred ei. Mai întâi, au spus că a fost vorba de un jaf, apoi au început să vorbească despre datorii, însă... of, nu mai știu! Nu mai gândesc cum trebuie. Nu mai *pot* gândi cum trebuie, căci sunt prea obosită. Și tot timpul mă simt al dracului de vinovată.

Lara închise ochii câteva secunde.

— Pentru că n-ai fost acolo, vrei să zici? Pentru că...

— Pentru că am fost *aici*. Cu Ryan.

Lara nu zise nimic preț de câteva clipe.

— Când zici cu Ryan, doar nu vrei să...

— Nu, nu așa, nu. Aș vrea doar... Aș vrea să pot jeli așa cum trebuie, înțelegi? Să fiu supărată într-un mod normal.

Lara se îndreptă de spate, oferindu-i lui Edie un surâs trist.

— Eu nu cred că jalea este vreodată firească. Simți ce simți. Întotdeauna este complicat.

Edie aprobă din cap. Își goli paharul și se aplecă să-și mai toarne unul.

— Nu mă judeca, ceru ea, aruncându-i Larei o privire.

Lara ridică palmele.

— Edie, eu aș fi ultima persoană de pe lumea asta care să te judece.

Edie mai luă o gură de whisky ce avu darul s-o încălzească, bucurându-se un moment de efectul plăcut de amorțire pe care i-l oferea. Observă cum, pe sub poleiala exterioară, Lara părea și ea cam obosită.

— Tu ești bine? Pari cam...

— Vlăguită? zâmbi Lara. Mda, am lucrat întruna. Am un proiect important la care tot muncesc de o

eternitate. A fost un proiect de suflet, dar în sfârșit pare că am ajuns la capăt.

Edie încuviință, ușurată să mute câteva secunde atenția de la propria persoană. O îmboldi pe Lara să vorbească mai mult despre firma ei, StoryTime. Era un soi de afacere cu podcasturi și audiobookuri, unde oamenii își puteau face abonament ca să asculte povești originale depănate de-a lungul mai multor zile.

— Chestia inteligentă e, continuă Lara, că poți citi aceste povești și pe o tabletă sau pe un telefon mobil, apoi să treci la varianta audio; depinde dacă alergi, șofezi sau stai acasă pe canapea. Avem de toate — povești pentru plimbăreți, povești pentru exploratori, povești de groază de spus în jurul focurilor de tabără, povești pentru romantici... genul ăsta de lucruri. În fine, suntem aproape gata să facem teste pe public. Iar apoi sperăm să-i dăm bătaie și să avem totul gata pregătit pentru la toamnă. Îți trimit un link dacă vrei. O perioadă de probă gratuită.

Edie încuviință, apoi mai luă o înghițitură din pahar și se adânci și mai mult în canapea.

Lara își lăsă capul într-o parte, uitându-se îngrijorată la ea.

— Ești epuizată, zise, ridicându-și geanta de la picioare. Cred că ar trebui să te las în pace.

— Nu! protestă Edie, căci alcoolul o făcea să se bucure de prezența altcuiva. Mai stai puțin! Te rog, povestește-mi și altceva — orice. Mai ai de gând să participi la ultramaraton? Te mai antrenezi?

Alergatul reprezenta o limbă comună pentru Lara și Edie, lucrul care le făcuse să încropească o legătură de la bun început. La o lună sau două după ce Edie și Jake se mutaseră în Scoția, Edie se înscrișese într-un club de alergat pentru a încerca să cunoască oameni. O remarcase pe Lara — înaltă, cu picioare lungi și foarte rapidă — încă de la primul tur. Rămânând cu ochii ațintiți la logoul cu Maratonul Londrei de pe maioul de alergare al acelei femei înalte, Edie încercase să țină pasul cu ea. Dar nu

reuşise. Însă după turul acela, femeia înaltă — Lara — fusese prima persoană care o salutase. Era deschisă şi prietenoasă, deşi, se gândea Edie uneori, niţel cam pasionată câteodată. Fusese prima şi singura prietenă din Edinburgh a lui Edie, până când Ryan se mutase şi el de la Londra.

Lara sporovăia despre programul ei de antrenament când Edie auzi afară un zgomot care-o făcu să tresară. Lara se întrerupse, cu sprâncenele ridicate.

— Care-i treaba?

— Nimic, doar...

Edie se aplecă, lungindu-şi gâtul ca să vadă uşa de la intrare.

— Am auzit ceva. Credeam că poate...

— Poate?

— Poate Ryan a ajuns mai devreme.

Se lăasă pe spate în canapea, ascultând totuşi cu atenţie, în timp ce mai sorbea o dată din pahar.

— Şi ar fi o problemă? o întrebă Lara.

Edie îşi rupea o unghie cu dinţii.

— Nici el nu e într-o dispoziţie plăcută. Adică, *evident* că nu are cum să fie. L-a pierdut pe Jake, şi el e cel care l-a găsit. Dar felul în care se comportă, nu e... *normal*. Insistă să meargă în continuare la serviciu, că nu-şi poate lua deloc liber, dar apoi se întoarce acasă şi e plin de furie, sensibil, aproape... panicat? Tresare când aude zgomote puternice. S-a panicat tot când am trântit uşa din greşală acum câteva zile... Presupun că ai dreptate — jalea este un lucru complicat.

Lara încuviinţă gânditoare.

— Mda, dar nu e în regulă să se supere pe tine.

— Nu, e bine, e *bine*, rosti Edie cu amărăciune. Dar chiar simt că e stânjenit de prezenţa mea aici, că ar prefera să fiu în altă parte. Şi e dureros, pentru că *simt* că am avea mai mult ca oricând nevoie unul de altul.

Clătină din cap înainte să adauge:

— Nu ştiu — poate că exagerez şi eu. Sunt prea sensibilă, paranoică...

Își goli paharul și se aplecă să-și mai toarne unul.
— Edie...

Lara își mușcă buza.

— Ai zis că nu judeci, da?

Lara încuviință iar.

Edie se lăsă la loc pe spătar, încrucișându-și picioarele în față, și mai luă o înghițitură prelungă.

— Chestia cu Ryan e că nu face față bine eșecurilor. Nu prea știe cum să le încaseze.

— Eșecuri? se încruntă Lara.

— Așa va vedea el situația. N-a zis prea multe, dar îl cunosc pe Ryan — va considera că și-a lăsat baltă prietenul, că l-a dezamăgit. Și că l-a rănit adânc pe Jake fiindcă mi-a luat apărarea, deși lucrurile nu stau chiar așa. Doar că e foarte complicat totul, și mă tot gândesc...

Lui Edie i se frânse glasul.

— Mă tot întreb de ce. Ce-am făcut ca să merităm asta? Suntem oameni cumsecade. Nu merităm așa ceva.

Lara se ridică brusc în picioare ca să deschidă geamul.

— E înăbușitor aici, nu crezi?

Câteva secunde, rămase în fața geamului deschis, uitându-se la lumina blândă a amurgului.

— E mai bine așa, spuse încet, aproape doar pentru sine.

În spatele ei, Edie își goli paharul și se cuibări înapoi pe canapea, trăgându-și pătura până la bărbie.

Pentru a doua oară în aceeași zi, Edie fu trezită brutal din somn. Acum lumina soarelui nu se mai strecura deloc prin fereastră. Camera era învăluită în beznă. O clipă sau două, rămase întinsă pe canapea ascultându-și bubuiturile năvalnice ale inimii. Nu-și amintea când își luase la revedere de la Lara — pesemne că adormise pur și simplu. Își amintea whiskyul. Acum îi simțea și efectele, căci îi bubuia capul și avea gura uscată. Aruncă pătura cât colo și se căzni să stea dreaptă. Dând frenetic din mâini,

încercă să nimerească veioza din stânga, dar la fel de bine ar fi putut fi și oarbă în întunericul ăla.

O cuprinse un val de greață, silind-o să rămână nemișcată câteva momente. Se uită drept înainte și, deși nu vedea nimic, avu senzația că nu mai e singură, că mai era cineva în cameră. Poate că adormise și Lara alături de ea? Dintr-odată, simți mișcare, iar în clipa următoare se lumineă totul. Pe fotoliul de vizavi stătea Ryan, cu mâna pe comutatorul veiozei, uitându-se la ea.

— Isuse! țipă Edie, ferindu-și ochii de lumina puternică. Ryan, ce m-ai speriat!

Ryan nu zise nimic. Expresia îi era goală, iar ochii, sticloși. Femeia își dădu seama că e beat.

— Ești bine? șopti, dar el tot nu zicea nimic. Ryan, ce s-a întâmplat? Începi să mă sperii...

— Micuța ta prietenă, răspunse el în final, a venit la birou la mine.

Edie clipi greoi, trecându-și mâna prin păr.

— Prietena mea? Cine, *Lara*?

Bărbatul clătină lent din cap, fără să o slăbească din priviri.

— Cealaltă micuță prietenă a ta. Polițista. Ea și încă doi amici de-ai săi și-au făcut apariția la mine la birou, târându-mă practic afară de-acolo. În fața întregii firme.

— Poftim? De ce? Dumnezeuule, Ryan, habar n-am avut...

— De ce? Tu să-mi spui, E!

Nu se mișcă, dar glasul îi deveni mai puternic:

— Tu să-mi spui de ce brusc par să fiu suspectul principal în toată această țărășenie?

— *Suspectul principal?*

Edie își simțea inima în gât.

— Nu, Ryan, eu nu le-am zis nimic, n-am...

— Voiau să afle din ce cauză m-am certat cu Jake în dimineața aia. Voiau să știe dacă ne-am certat din cauza filmului lui Jake. Dacă eram invidios pe succesul lui Jake!

Râse — un sunet neplăcut, plin de amărăciune.

— Iar apoi au vrut să afle dacă ne-am certat pentru tine.

Buzele lui Ryan se răsfrânseră într-un surâs urât, plin de malițiozitate.

— Asta le-ai spus? Că ne-am luptat amândoi toată viața pentru atenția ta?

— Normal că nu le-am spus așa ceva, răspunse Edie, simțind lacrimi înțepătoare. Nu le-am spus niciodată că v-ați certat din cauza mea. Nu le-am spus deloc că v-ați certat. Am pomenit de film, însă doar în treacăt. Nici măcar nu știu de ce-am adus vorba...

Ryan se ridică în picioare, clătinându-se nițel când o făcu.

— Nu, nici eu. Dar un lucru îl știu totuși, rosti el în timp ce pornea spre dormitor. Vreau să pleci.

— *Ryan...*

Edie începu să plângă.

— Edie, vorbesc serios.

Se întoarse cu fața spre ea și acum disprețul dispăruse cu totul. Chipul îi era lipsit de orice expresie.

— Nu te vreau aici. M-ai înțeles? Nu te mai vreau deloc prin preajmă.

După ce Ryan plecă la culcare, Edie stinse lumina și rămase trează în întuneric, încercând să-și domolească bătaile inimii. Pesemne că în cele din urmă adormise, căci atunci când se trezi, afară era lumină și apartamentul era învăluit de liniște, neclintit într-un mod care-i dădea de înțeles că Ryan plecase la muncă. Se ridică, își luă un pahar cu apă de la bucătărie și înghiți două pastile de paracetamol. Trase draperiile și descoperi că priveliștea dispăruse. Negura — o ceață deasă dinspre mare — dăduse năvală, acoperind orașul cu o pătură albă.

Își făcu o cană de cafea și se întoarse pe canapea, iar când se așază observă pe măsuță un plic care-i purta numele, alături de o bucată de hârtie împăturită. Luă mai întâi hârtia, o desfăcu și citi biletul:

N-am vrut să te trezesc! Sper că ai dormit bine. Te sun mâine xoxo

Probabil că îl lăsase Lara ieri. Aseară nu-l văzuse, însă nu era deloc surprinzător, având în vedere ce se întâmplase. Luă apoi plicul. Înăuntru se afla alt bilet:

Scuze pentru aseară! Eram supărat. Dar chiar cred că avem nevoie de spațiu ca să jelim. Poarte c-ar fi mai bine dacă ți-ai găsi alt loc în care să stai o vreme?? Rx

Edie se mai înveseli puțin, doar ca să se prăbușească iar. Sperase că Ryan se va răzgândi complet — la urma urmelor, unde se aștepta să plece? Doar nu la casa de pe faleză, nu? Luă o înghițitură de cafea și simți aproape imediat un val de greață.

Fugi la baie, se lăsă în genunchi și prinse vasul de toaletă cu ambele mâini. Icnii cu putere. Nimic. Rămase în genunchi acolo, tristă, îmbrățișând veceul, suspinând încet și strângând din ochi pentru a-și reține lacrimile. Când îi deschise iar, zări ceva. Ceva metalic scânteind pe fundul veceului. Își vârî brațul în apă și degetele i se strânseră în jurul unui mic obiect de metal.

Câteva secunde, rămase pe podea, cu inima bubuind și cu apa picurându-i de pe mână. Se holba cu gura deschisă, fără să-i vină a crede, la banda îngustă de aur dintre degete, cu propriul nume gravat pe interior. Verigheta lui Jake.

Dar n-avea niciun sens. Jake nu mai trecuse pe-acasă pe la Ryan de săptămâni bune — cel puțin de o lună. N-avea cum să fi fost aici în tot acest timp. Poate, se gândi ea, paramedicii îi dăduseră verigheta lui Ryan ca s-o păstreze. Dar apoi, ce? Uitase de ea? *O aruncase în toaletă?* Chiar și în starea în care fusese aseară, lui Edie îi venea greu să creadă că Ryan ar fi făcut așa ceva.

Cu gândurile roindu-i prin minte, își aduse aminte de dimineața precedentă, când Neeta își băgase nasul aiurea, scotocind prin dormitorul lui Ryan. Neeta folosisese baia — dar ce însemna asta? Că Neeta încerca să-i *însceneze* crima lui Ryan? Sau — Edie simți imediat un nod în stomac — că Neeta încerca să i-o *însceneze ei*? Apoi, aici fusese și Lara, nu-i așa? Și folosisese și ea toaleta. Dar cum Dumnezeu să facă Lara rost de verigheta lui Jake? Lara nu-l mai văzuse de luni bune.

Se comporta prosteste. Devenea iar paranoică. Sau poate nu?

Se așază pe plăcile de gresie reci din baie și, în timp ce se zgâia la verigheta lui Jake, Edie deveni conștientă de un țârâit, care încetă și apoi se repetă, din nou și din nou. Soneria. Poștașul, probabil. Se simți tentată să-l ignore, dar cum suna în continuare, nu mai rezistă. Se ridică anevoie în picioare, se spală iute pe mâini, își aruncă niște apă pe față și merse în hol, unde apăsă interfonul.

— Edie?

Era Neeta.

Cu inima bubuindu-i în piept, Edie deschise gura ca să zică ceva, dar se trezi că rămăsese fără cuvinte.

— Edie? Sunt Neeta Badami.

— Momentan nu pot vorbi, sunt...

— Edie, poți să deschizi, te rog?

Edie inspiră adânc.

— Nu, nu pot. Nu mă simt bine, sunt...

— Edie, trebuie să venim să vorbim cu tine.

Glasul Neetei era ferm, ca al unei profesoare.

— E important. Va dura doar un minut, dar trebuie să vorbim chiar acum.

Edie apăsă butonul care deschidea ușa de jos. Deschise și ușa apartamentului, prinzându-se strâns cu mâna dreaptă de toc, pentru sprijin. În mâna stângă strângea verigheta lui Jake. Le ascultă pașii urcând pe scări. Părea să fie un grup numeros — o adevărată armată care se apropia tropăind de ea. Simți brusc imboldul să fugă, dar n-avea încotro să se ducă, niciun ascunziș.

Neeta își făcu apariția, cu o expresie solemnă, urmată de doi polițiști în uniformă. Deci nu o armată, ci doar trei persoane. Edie își strânse și mai bine cămașa de noapte în jurul trupului. Se clătina în prag, amețită.

— Ce este? îi întrebă. Ce e atât de important?

— Putem intra un minut?

Edie păși docil în spate. Agenții trecură pe lângă ea, mergând în bucătărie, unde unul dintre ei așează ceva pe blat înainte să se îndepărteze. Neeta o luă pe Edie de braț și o conduse în bucătărie, iar aceasta se sprijini de ea, înspăimântată, deși nu știa de ce. Acolo, pe blatul de marmură, se aflau două pungi de plastic transparent, iar în interiorul lor erau un telefon mobil și un laptop.

— Recunoști vreunul dintre aceste obiecte? o întrebă Neeta.

Edie își simți picioarele începând să tremure. Încuviință.

— E laptopul lui Jake, răspunse ea. Abțibildul — Warp Speed Films — e al lui. Mobilul... n-am cum să fiu sigură, dar pare al lui.

Simți cum strânsoarea Neetei din jurul brațului slăbește.

— Unde le-ați găsit?

— În tomberonul comun, răspunse Neeta, la capătul drumului. Unul dintre locatari a anunțat că le-a văzut acolo dimineată. I s-a părut neobișnuit ca asemenea obiecte să fie aruncate la gunoi.

Lui Edie i se învârtea capul.

— Tomberonul... chiar... chiar din capătul drumului?

La nici cincizeci de metri de ușa casei lui Ryan.

— Nu eu le-am pus acolo, zise ea. Jur pe Dumnezeu că nu eu le-am pus!

Neeta aprobă din cap.

— Nu, nu credem că le-ai pus tu, Edie, răspunse polițista.

— Atunci... *Ryan*?

Un suspin o înecă pe Edie cu totul. Se clătină în vreme ce picioarele i se transformau parcă în jeleu. Cineva — unul dintre bărbații în uniformă, cel mai probabil — o prinse înainte să atingă podeaua din bucătărie. Ultimul lucru pe care-l auzi înainte să leșine fu pocnetul scos de verigheta lui Jake atunci când atinse lespezile de piatră după ce i se rostogoli din mână.

Partea a II-a

NOIEMBRIE

Și a mai rămas doar unul.

Aproape toată viața lui Edie, fuseseră doar ei trei — Jake, Ryan și ea. Înainte de Jake, înainte de Ryan, Edie fusese mereu singură. Iar acum era iarăși singură: singură și plină de teamă.

Baierile sacoșelor de cumpărături îi tăiau dureros palmele în timp ce străbătea cât putea de repede kilometrul ce despărțea stația de autobuz de cărarea către casa de pe faleză. Era foarte frig și lumina începea să se împuțineze, în timp ce inima îi bătea tot mai repede. Noaptea, nu se vedea absolut nimic — nu-și permitea să rămână afară după lăsarea întunericului.

Se mutase înapoi la casa de pe faleză în urmă cu o lună. N-avusese de ales: după ce Ryan fusese arestat și acuzat de uciderea lui Jake, Edie rămăsese în apartamentul lui până expirase contractul de închiriere. Ea cu siguranță nu-și permitea chiria lui, iar încercările de-a vinde casa de pe faleză eșuaseră toate. Câțiva potențiali clienți veniseră să o vadă, dar nu primise nicio ofertă. „Încearcă iar în primăvară“, o sfătuisese agentul imobiliar. „Nimeni nu vrea să cumpere o casă întunecoasă.“ Nu spusese că nimeni nu vrea să cumpere o casă singuratică de pe o faleză măcinată de eroziune al cărei fost locatar fusese omorât cu brutalitate chiar acolo. Dar Edie înțelesese.

Momentan, era blocată aici, singură în bezna tot mai densă. Pe scurt, casa se afla la trei kilometri de cel mai apropiat oraș, dar odată cu lăsarea întunericului, la fel de bine s-ar fi putut afla și la capătul lumii. Cu terenuri împădurite la nord și la sud, fără niciun semn de viață vizibil, în afară de câteva vase tăcute ce treceau când și când pe mare. Fără lumină sau zgomote — fără petreceri lăsate cu

beții sau râsete de elevi. Era doar vântul prin brazii din spatele casei, valurile care se spărgeau de stânci și țipetele neobosite ale pescărușilor.

Parcă și problemele se țineau scai de Edie. O așteptau în prag atunci când izbi cu umărul ușa de la intrare — corespondența de azi lăsată peste cea de ieri. Majoritatea plicurilor erau facturi pe care nu-și permitea să le achite. Păși peste teanc, aprinse luminile și porni căldura, apoi se apucă să așeze puținele cumpărături. Aerul care făcea să zornăie țevile o călca pe nervi.

După ce aranjă cumpărăturile, se așază la masa din bucătărie și-și verifică e-mailurile, sperând să fi primit vreun răspuns la joburile la care se înscrisese. Dar nu primise nimic — absolut nimic în afară de spam și de reclame, inclusiv un mesaj de la StoryTime, firma Larei, care-i oferea o perioadă de probă gratis.

Edie își închise laptopul cu un pocnet și își adună tot curajul care-i mai rămăsese pentru a înfrunta corespondența fizică. Sortă plicurile, punându-le deoparte pe cele cu „notificare finală”. Avea o scrisoare de la tribunal, care o informa că data procesului lui Ryan era stabilită peste trei luni. Și mai avea o scrisoare ștampilată cu „HMP¹ Edinburgh”.

Edie deschisese primele scrisori trimise de Ryan. Citise în fiecare rând disperarea lui, faptul că nu-i venea să creadă că ea putea să-l considere vinovat de uciderea lui Jake. Se chinuise să-i citească mesajele în care o implora să vină să-l viziteze și, după ce se gândise îndelung, începuse să se pregătească pentru o vizită.

Atunci intervenise Neeta.

— Edie, înainte să mergi să-l vezi, o avertizase ea, cred că trebuie să te gândești la fapte.

Femeia îi spusese că aveau un dosar foarte solid împotriva lui Ryan, atât din punct de vedere al dovezilor criminalistice, cât și al motivului. Nu mai aveau niciun alt suspect. Ryan încercase să arate către altcineva. Făcuse niște acuzații nebunești la

adresa unei femei misterioase, al cărei nume nu și-l amintea. Dar pur și simplu nu exista nimic care să sugereze că mai era și altcineva implicat.

Neeta îi prezentase lui Edie un dosar întocmit pentru caz. Dosarul scosese la iveală, spre groaza lui Edie, că nu-l cunoscuse absolut deloc pe Ryan. Că nici pe Jake nu-l cunoscuse de fapt. Că o mințiseră amândoi, că îi trădaseră încrederea ani de-a rândul. Era ca și cum cei doi duseseră o viață paralelă, despre care ea nu știuse nimic.

În primul rând, habar n-avea câte datorii strânsese alături de Jake. Acesta împrumutase în mod regulat sume mari de la Ryan, începând din momentul în care avuseseră primele probleme financiare. Din e-mailurile pe care le schimbaseră cei doi, se părea că după ce Jake moștenise casa, Ryan începuse să întrebe când va primi înapoi o parte din bani. Niciunul dintre ei nu pomenise față de Edie ceva legat de asta.

Nici despre faptul că Jake încercase de la bun început să-l convingă pe Ryan să nu se mute în Edinburgh. Îi scrisese spunându-i că el și Edie „aveau nevoie de distanță” față de el. Îi spusese că acesta era motivul pentru care se mutaseră. Ceea ce, din punctul de vedere al lui Edie, era complet fals.

Într-un alt schimb de e-mailuri, Jake pomenea de „ce se întâmplase cu Tania” și de „treaba cu L”, și-l întreba pe Ryan dacă el chiar voia ca Edie să afle „adevărul”. Edie habar n-avea la ce se referise. Știa cine e Tania — o fostă iubită de-a lui Ryan, din urmă cu mai mulți ani. Ruptura lor fusese nasoală — Edie își amintea cuvintele „nebună” și „scorpie răzbunătoare”. Cât despre „L”, se putea referi la mai multe persoane. Putea fi și Lara, desigur, pe care Jake n-o cunoștea mai deloc, dar mai existau câteva posibilități în rândul nenumăratelor aventuri amoroase ale lui Ryan. Fără să se gândească prea mult, Edie își putea aminti cel puțin două Lizzie, o Leanne și o Lucy.

După ce Neeta îi arătase dosarul, Edie o căutase pe Tania pe Facebook, dar nu găsisese nimic demn de

interes: Tania se măritase de mult și acum posta poze cu propriii copii. Nici Ryan și nici Jake nu erau activi pe rețelele sociale. Însă Edie descoperise totuși un grup de Facebook cu foști elevi de la școala lor, unde toți trei fuseseră subiectul unor discuții aprige. Foștii lor colegi de școală postaseră linkuri către articole de ziar despre uciderea lui Jake, multe dintre ele conținând detalii sângeroase ale crimei care se scurseseră în presă. Și mai rău, printre poveștile despre crimă și arestarea lui Ryan existau și zeci de comentarii, aproape toate fiind speculații mizerabile și bârfe:

la uitați-vă la asta! N-aș zice că-s surprins, ăia trei
au fost mereu niște ciudați

Ryan Pearce era un sinistru

Jake Pritchard era homo, amorezii se ceartă
mereu, fără discuție

Sex în trei care-a luat-o razna?

Ea a scăpat, nu-i așa?

Mereu o curvă înțepată

Sub nicio formă nu-i nevinovată

Edie închisese browserul și nu se mai uitase de atunci pe rețelele sociale. Pur și simplu nu o interesau viețile sau părerile acelor indivizi plini de ură. Ea, Ryan și Jake erau mai buni ca ei, și așa fuseseră mereu. Ei trei erau cu o clasă peste ceilalți.

Dar asta fusese pe-atunci. Acum, în timp ce se ridica de la masă, aruncând la gunoi scrisoarea nedeschisă de la Ryan, Edie își surprinse reflexia în geam. Chipul palid care-o privea era chinuit și singuratic, ca o fantomă.

---

¹ Her Majesty's Prison, Sistemul penitenciar britanic. (N.t.)

Edie părăsi casa pe întuneric. Era periculos, dată fiind vederea ei slabă, să alerge înainte de răsărit. Dar nu prea avea de ales, întrucât soarele nu se înălța decât la 8 dimineața în această perioadă a anului — iar în unele zile părea să nu răsară deloc. Dar *trebuia* să alerge. Alergatul era singurul lucru care o menținea zdravănă la cap. Așa că se ridică din pat, își legă șireturile la teniși, își prinse lanterna frontală și ieși în beznă, apucând-o printre copaci, unde fuioare de pâclă se agățau de ramuri, atârând ca niște spectre.

Când se întoarse în casă, membrele îi atârnav grele ca plumbul și tocmai se pregătea să intre în duș când îi sună telefonul. Se simți tentată să-l ignore — oricum apelurile telefonice din ultima vreme aduceau doar necazuri. Dar când văzu numele Larei pe ecran, se mai înveseli puțin. Răspunse. O ascultă pe Lara sporovăind. Aceasta alerga de colo-colo în vizita la Londra, năpustindu-se de la o ședință la alta, apoi la coafeza ei preferată ca să-și vopsească părul și la oftalmolog ca să-și pună lentile de contact noi. Apoi alte ședințe, după care o posibilă întâlnire ceva mai târziu, deși nu era sigură că e genul ei.

Edie încercă să-i răspundă cu blândețe. Se strădui să păstreze un ton optimist, dar se trezi că-i e imposibil. Se simți rușinată când se auzi lansându-se într-o litanie de autocompătimire despre cât de singură era și cât de epuizată se simțea. Cum nu se putea concentra nici la cărți și cum uitatul la televizor o făcea să se simtă și mai amărâtă. Indiferent ce urmărea, dacă era o comedie, o dramă sau un documentar, se trezea dornică să se întoarcă, așa cum făcea mereu, către Jake și să discute cu el.

Glasul Larei era liniștitor de cald:

— Edie, știi de ce ai tu nevoie? De un companion. Ar trebui să-ți iei un câine. Există un adăpost nu departe...

— Nu sunt genul care-și ia un câine.

— Păi, au și pisici. Nu poți să alergi cu o pisică, dar prezența lor poate fi destul de liniștitoare.

— Nu prea-mi plac animalele.

— Bine.

Lara părea dezamăgită.

— Faptul că nu-mi plac animalele nu mă transformă într-o persoană rea.

Lara râse.

— Sigur că nu! Ascultă, eu încercam doar să găesc ceva care te-ar putea înveseli...

— Mă gândeam să încerc treaba aia cu podcastul. Știi, una dintre povești, zise Edie. Am primit zilele trecute o reclamă pe e-mail — ieri, de fapt —, și mă gândeam că poate dacă aș asculta ceva m-ar ajuta să dorm.

— O, da — sunt geniale când vine vorba de asta. Sincer, o mulțime de oameni mi-au zis cât de relaxant e să aibă pe cineva care să le citească o poveste. Există una — o, da, *Cea mai importantă șansă*. E o comedie romantică, amuzantă și înduioșătoare. Ar trebui să faci o încercare.

În seara aia, după o cină constând din boabe de fasole pe felii de pâine prăjită, Edie făcu o baie caldă, împrăstie petale de lavandă pe pernă, își conectă telefonul la boxele din dormitor și apăsă pe linkul poveștii recomandate de Lara. La 11 și un sfert, stinse lumina și se înveli cu pilota, mulțumită să aibă și altceva de ascultat în afară de valuri și de pescăruși. Povestea chiar *era* amuzantă și glasul celui care citea era într-adevăr liniștitor. Următorul lucru pe care-l realizează Edie fu că se răsucea în pat și se uita la ceasul de pe noptieră, care arăta că se făcuse aproape 5 dimineața.

Dormise!

Pentru ea, era aproape un miracol.

Alergat, mâncat, dormit, de la capăt.

În decembrie, întunericul prelua tot mai mult controlul. Toată lumea lui Edie părea să cuprindă doar casa, pădurea și cărarea de pe coastă — toate estompate, toate în nuanțe de cenușiu. Dar trăgea aer în piept și alerga mai mult, mai repede — treisprezece, cincisprezece, șaisprezece kilometri. Alerga până abia mai putea sta în picioare. Își epuiza corpul, așa încât seara, cu ajutorul poveștilor, să doarmă.

Uneori asculta aceeași poveste iar și iar, găsindu-și liniștea în repetarea ei, în faptul că știa că nu trebuie să urmărească alt subiect, ci doar să asculte glasul care o ajuta să adoarmă. Uneori poveștile se întrepătrundeau în timp ce dormea. Uneori ațipea ascultând o voce și se trezea cu alta.

Asta se întâmplă într-o noapte de la începutul lui decembrie: adormi ascultând un bărbat american spunând o poveste amuzantă despre o familie ce trăia la țară în California și se trezi, la primele ore ale dimineții, ascultând ceva complet diferit. Era glasul unei femei care spunea altă poveste, într-un loc complet diferit. Aceasta descria o casă singuratică, ce avea în spate un pâlc de copaci, o casă modernă din piatră cenușie și beton, cu un perete de sticlă care dădea spre mare.

Lui Edie i se întetiră bătăile inimii.

Glasul descria un living deschis, cu șemineul pe perete, cu lucarna în bucătărie, deasupra căreia își făcuse cuib un pescăruș.

Edie sări în capul oaselor. Se repezi spre telefon, ratându-l și trântind pe podea veioza de pe noptieră. Înghăță telefonul, dădu frenetic cu degetul pe ecran ca să-l deblocheze în timp ce glasul povestea mai departe și descria peretele stâncos al falezei gata să se

prăbușească în fundul grădinii... În final, Edie izbuti să închidă aplicația. Glasul amuți.

Preț de câteva secunde rămase nemișcată, strângând telefonul la piept. Sub pielea de la încheietura mâinii, pulsul îi bătea ca al unei păsări prinse în capcană. Cu gândurile învârtindu-se, se îndrepta spre un atac de panică. Trase adânc aer în piept și-și reaminti că această casă era închiriată pe vremuri. În fiecare vară, tatăl lui Jake pleca în străinătate, și-n timp ce el călătorea, casa era închiriată turiștilor. În plus, de bună seamă că avusese prieteni și musafiri. Și mai erau și cei care veniseră să vadă casa pe vremea când încercase ea să o vândă...

Reuși să se liniștească, zicându-și că exagera. Desigur, era înfricoșător, dar era doar o simplă întâmplare, o coincidență. Simțindu-se un pic aiurea, sări din pat și ridică veioza, apoi se urcă înapoi și porni aplicația. Povestea pe care o asculta se numea *Un loc special în iad*. Scriitorul era pomenit doar cu inițialele: GAL.

Las-o baltă! își zise Edie în gând. *Închide-o și ascultă altă poveste.*

Dar n-o putea lăsa baltă.

Apăsă pe butonul de pornire.

E o zi caldă de iulie. Ușa glisantă de sticlă care dă spre faleză e deschisă. Mirosul mării, izul de sare și de alge plutesc până la casă. Înăuntru, liniștea răsunătoare a spațiului ocupat până de curând și acum pustiu. Un loc odinioară plin de viață, acum un vid. Pe podea zace un bărbat. Sau ceea ce era cândva un bărbat, dar acum e doar un cadavru. Sângele încă se mai scurge din rana de la cap, din despicătura din țeastă rămasă acolo unde un obiect greu de sticlă a lovit de sus în jos cu o forță redutabilă.

Visa. Exact asta era — asta trebuia să fie. Se afla în mijlocul unuia dintre acele coșmaruri hiperreale pe care la ai uneori, atunci când visezi că te-ai trezit, doar ca să descoperi că se întâmplă lucruri ciudate.

Genul de vis pe care-l ai când știi că visezi și faci eforturi să te trezești din el.

Doar că ea nu se putea trezi.

Se ridică în capul oaselor în pat, cu lumina stinsă și cu ochii la fereastra din fața sa, la vidul de dincolo de ea, ascultând un glas ce spunea o poveste pe care o știa deja.

Povestea vorbea despre răzbunare.

În primul episod are loc introducerea: Rosie este o fată isteată care trece un examen ca să nu mai achite taxa la o școală privată de la țară, în Sussex. Este frumoasă și inteligentă, dar și batjocorită de ceilalți pentru că provine dintr-o familie săracă și dezorganizată. Sărăntoaca, așa îi spun. Frumoasa sărăntoacă! Pe măsură ce crește și devine tot mai frumoasă, Rosie primește din ce în ce mai multă atenție, mai ales de la băieți. Acum atenția lor e de alt soi, iar Rosie o acceptă ca și cum ar fi oferită din bunătatea inimii, deși nu e. Pe toții pereții din toalete sunt graffitiuri despre Rosie, despre ce face Rosie și cu cine.

Trei dintre colegii ei de clasă nu li se alătură celorlalți. Aceștia trei — Michael, Josh și Ellen — se țin deoparte. Alcătuiesc un cerc închis, o mică bisericuță separată de restul. Însă unul dintre băieți — cel chipeș, Michael — a început să o observe pe Rosie. Îi zâmbește când trece pe lângă ea pe hol și zâmbetul lui nu e doar malițios. E altceva. Rosie crede că el ar putea fi diferit.

Într-un weekend, acasă la un coleg de clasă are loc o petrecere, iar Rosie își adună curajul să meargă. Îndură remarcile răutăcioase despre hainele ei ieftine și cerceii luați din Primark, amortindu-și simțurile cu votcă. Când își face apariția și grupul celor trei, Rosie îi salută. Ellen o ignoră, pășind țăntoș ca să stea cu altcineva, însă cei doi băieți se opresc și vorbesc cu ea. Beau și mai multă votcă. La un moment dat, se hotărăsc să meargă la etaj în explorare. Ajung toți trei într-un dormitor. Cineva îi scoate lui Rosie maioul, îi saltă fusta și-i trage în jos chiloții. Începe să-i facă poze.

Nimeni nu crede că Rosie — „frumoasa sărăntoacă” — n-a consimțit. Faptul că pretinde că a fost molestată e respins imediat ca o simplă fantezie, mai ales când Ellen susține povestea lui Michael și Josh, jurând că băieții n-au rămas niciodată singuri cu Rosie.

Acum Rosie nu mai e doar săracă. Nu e doar curvă. E și mincinoasă. Așa că batjocorirea ei devine și mai dură — mai cu seamă când poze cu ea, beată și dezbrăcată, cu pielea goală expusă și chipul transformat într-o grimasă, sunt distribuite prin toată clasa. Zdrobită și făcută de rușine, Rosie nu mai vine la ore. Începe să nu mai mănânce. Bea jumătate de sticlă de votcă și înghite și niște pastile odată cu ea.

Din fericire, își revine. E salvată, mai întâi de paramedici și apoi de un terapeut priceput, de o școală nouă și de un profesor plin de bunătate. Își amintește că nu e doar frumoasă, ci și inteligentă. Își ia examenele cu brio, merge la universitate și-și lasă trauma în urmă precum un șarpe pielea.

Până într-o zi, la cincisprezece ani și sute de kilometri distanță de noaptea acelei petreceri, când Rosie îl vede: Michael. Arată exact la fel, înalt și chipeș, plimbându-se pe stradă. Îl urmărește intrând într-un bar, mergând la o masă, iar acolo sunt și ei — Josh și Ellen. Toți trei, împreună, lipsiți de griji și îmbrățișându-se unul pe altul, râzând și bucurându-se de viețile lor fericite și fără de pată. Un val de furie pură, îndelung reprimată, o cuprinde pe Rosie, iar atunci se hotărăște: nu mai poate continua așa.

Episodul doi: în toiul nopții, Rosie merge cu mașina la casa singuratică unde Josh locuiește acum cu Ellen. Știind că Ellen e plecată cu afaceri, pătrunde prin efracție în casă și-l omoară, zdrobindu-i țeasta cu sălbăticie cu o vază grea de sticlă. Apoi pune la cale dificila misiune de a-i înscena crima lui Michael. Iar odată ce Michael va ajunge după gratii, ea își stabilește următorul obiectiv, cel final, adevăratul premiu: Ellen.

Încremenită de teamă, aproape prea îngrozită să se miște, Edie zăbovea cu degetul deasupra linkului pentru cel de-al treilea episod, gata să apese pe el. Cu siguranță se va trezi cât de curând, nu? Cu siguranță trebuie să se termine? Cu inima lovindu-se de coșul pieptului, apăsă pe link. Telefonul scoase un țuit și pe ecran apăru un mesaj: *Episodul trei al acestei povești va fi lansat pe 8 decembrie! Vă mulțumim pentru că ați ascultat!*

Edie închise ochii, cuprinsă de ușurare. Nu trebuia să asculte. Nu trebuia să afle cum se termină povestea. Telefonul îi vibră în mână și o făcu să tresară. Se uită la ecran. Avea un mesaj de la un număr necunoscut:

CE SE ÎNTÂMPLĂ MAI DEPARTE?

În momentul în care soarele începea să se ridice deasupra mării în acea dimineață, patul lui Edie era plin cu hârtii, vederi și poze. Erau amintiri din copilărie și din anii de tinerețe, pe care le recuperase din cutiile de pantofi stivuite în fundul șifonierului. Între degete ținea cea mai veche poză pe care o găsisese cu ea, Jake și Ryan. Toți trei stăteau călare pe biciclete pe aleea din fața casei părinților lui Jake. Purtau pantaloni scurți și tricouri și-și mișeau ochii în soare. Aveau probabil vreo treisprezece ani.

Edie se uită la poze și se simți plină, copleșită de iubire pentru ei și de durerea care ajunsese să-i sufocă. Își verifică telefonul cam pentru a cinci suta oară, să vadă dacă mai primise vreun mesaj. Să vadă dacă Lara îi răspunsese la mesaje, trimise cu ore în urmă, în toiul nopții, pentru a-i cere s-o sune înapoi de îndată ce-ar fi fost posibil.

Verifică și ora. Cât de devreme era prea devreme ca s-o sune pe Neeta Badami? Trebuia să-i spună că Ryan e nevinovat! Avea dovada! Povestea asta era o *mărturisire*!

Problema cu apelul către Neeta era următoarea: detaliile crimei erau cunoscute publicului, mulțumită scurgerilor în presă. Și era posibil ca indiferent cine scrisese această poveste să fi avut ocazia să viziteze casa prin Airbnb sau ca potențial cumpărător. Adevărata problemă era următoarea: nu detaliile crimei erau cele care dovedeau veridicitatea mărturisirii — *ci partea de început a poveștii*.

Pentru că *existase* o petrecere, pe când erau adolescenți. Era adevărat. Și existase o fată, blondă și cu sâni mari, o fată cu o anumită reputație. Își făcuse de cap cu mai toți băieții de la școală mai mari cu un an decât ea. Apoi îi căzuse cu tronc Ryan și-l urmărea peste tot, mereu, fluturând la el din gene.

Edie n-o suporta. Fata venise la petrecere. Se dăduse la Ryan. După aceea, ea inventase o poveste că Ryan și Jake o conduseseră în dormitor și profitaseră de ea. Că îi făcuseră și poze.

Când, într-o pauză de prânz din luna de după petrecere, Edie fusese chemată în biroul directorului ca să relateze propria versiune asupra evenimentelor, ea spusese o minciună sfruntată: fusese cu băieții toată noaptea. Nu era adevărat, dar la fel de bine ar fi putut fi. Ryan nu avea nevoie să „profite de fată”. Doar fetele se dădeau tot timpul la el. Iar Jake avea ochi doar pentru Edie. Deci ambii erau nevinovați.

Curviștina plecase apoi de la școala lor la câteva săptămâni după petrecere și nu mai auziseră niciodată de ea. Edie nu se mai gândise niciodată la ea. Acum, în vreme ce frunzărea hârtii și poze și amintiri din anii de școală, nu izbutea să găsească nici măcar o fotografie cu fata, nici măcar o simplă menționare a ei în revista școlii. Și, deși se strădui îndelung, Edie nu-și putu aminti nici cum o chema.

Însă cunoștea o persoană despre care era destul de sigură că nu i-ar fi uitat în veci numele.

Ryan.

Ce-ar crede lumea, se întreba Edie, dacă ar vedea-o acum? Dacă ar putea-o urmări cu privirea în timp ce-și târșâia pașii prin clădirea închisorii, cu mâinile lipicioase tremurând și cu ochii pironiți în podea. În timp ce ridica brațele pentru percheziție. Și cu inima bubuindu-i în piept pentru că în curând avea să-l vadă, pentru prima oară după luni bune, pe bărbatul acuzat că-i despicase țeasta soțului ei?

Oare ar presupune, precum foștii colegi de clasă de pe Facebook, că era și ea „implicată”? Asta ar crede Neeta? Edie încă nu vorbise cu ea — nici despre povestea din podcast și nici despre această vizită. Se hotărâse că mai întâi trebuie să stea de vorbă cu Ryan.

După vestiare, Edie și celelalte vizitatoare — femei cu chipuri pline de tristețe, mame, fiice, soții și iubite ale căror bărbați le dezamăgisera în feluri cumplite — au fost conduse în camera pentru vizite. Edie privi în jur. Se simțea nelalocul ei într-o asemenea companie. Trebuia să-și tot reamintească: *Eu nu sunt la fel ca ele. Sunt diferită. Ryan nu m-a dezamăgit. Ryan este nevinovat.*

În momentul în care au fost aduși deținuții, Edie vibra de atâta adrenalină. Iar când îl văzu, avu impresia că inima s-ar putea să-i explodeze. Fața lui chipeșă era sălbatică și palidă. Avea petice de barbă gri pe care înainte nu le mai văzuse. Iar când se apropie, văzu că bărbatul avea o tăietură pe pometele stâng, iar în jurul ochiului se zărea urma verzuie a unei vânătăi mai vechi.

Ryan îi zâmbi, schițând surâsul lui strâmb familiar, care îi făcu inima să tresalte.

— Pari obosită, E, începu el, plecându-și capul pe un umăr în timp ce se așeza pe scaunul din fața ei.

Câteva secunde, Edie nici nu fu în stare să vorbească. Se holbă la el, cu buzele ușor depărtate.

— Ei, haide! adăugă el. Doar n-arăt așa de rău, nu? Femeia clătină din cap.

— Ești...

Glasul îi sună ca un croncănit și se văzu nevoită să tușească pentru a și-l drege:

— Ești bine?

— Mai bine acum, că te văd, răspunse el.

Întinse o mână peste masă, spre ea. Edie, încremenită de emoție, n-a întins și ea mâna, așa că el și-o retrase cu grijă și-și împreună palmele pe masă. Rămase tăcut câteva clipe. Apoi ridică privirea, cu o expresie încărcată de speranță.

— Credeam c-ai renunțat de tot la mine.

Edie avu impresia că inima stă să i se frângă.

— Știi că procesul va avea loc peste trei luni? Doar trei luni...

Ryan se uită prin încăpere, iar când privirea lui o întâlni din nou pe-a ei, Edie văzu că avea ochii umezi.

— Nu eu am făcut-o. Știi prea bine. Edie, doar știi că n-aș fi *putut* s-o fac.

— Da, izbuti Edie să rostească într-un final. Știu. Acum te cred.

Ryan își înclină capul și umerii începură să-i tremure.

— Nici nu-ți închipui, reuși el să spună, cât de mult înseamnă asta pentru mine.

Edie îl urmări câteva secunde, apăsându-și buzele cu pumnul ca să nu înceapă să suspine.

— Chiar te cred, zise după câteva momente, dar nu reușesc să înțeleg de ce-ați ținut ascunse de mine atâtea lucruri, de ce m-ați mințit...

— Nu te-am mințit, o întrerupse Ryan, uitându-se la ea în timp ce-și trecea o mână prin păr. Ascultă, E, a fost o chestie stupidă — o chestie de care nu era nevoie să afli...

— Chestie stupidă? șuieră Edie, cu ochii mari. Au fost mii și mii de lire, Ryan! Nici măcar nu știu unde

s-au dus — cu siguranță nu i-a cheltuit cu mine sau cu casa, ori...

Își desfăcu mâinile, nedumerită.

— Ce-a făcut cu toți banii?

Ryan își feri o clipă privirea înainte să se uite din nou în ochii ei.

— S-a înscris la cursul de scenaristică. Îți aduci aminte, cel pe care ați spus că nu vi-l permiteți? Încerca să devină mai bun, să revină în joc... A mai făcut și niște investiții. Unele proaste. Am încercat să-i spun că n-ar trebui să încerce chestii exotice decât dacă își permite să piardă bani, dar n-a vrut să m-asculte. Nu voia să-i spună cineva ce să facă. Mai cu seamă eu.

Ryan se aplecă peste masă, păstrând un ton scăzut:

— Îi era rușine, bine? Lui Jake îi era rușine că tot trebuia să împrumute bani de la mine.

Se îndreptă iar de spate înainte să continue:

— M-am contrazis cu el — i-am zis că n-ar trebui să se ferească de tine, dar n-a vrut să m-asculte. Nu voia să pară nevrednic în fața ta. Așa că i-am cântat în strună.

Întinse iar mâna spre ea și de data asta Edie i-o acceptă, iar atingerea îi trimise un curent electric pe șira spinării. Îl văzu cum roșește și-și feri privirea.

— Ne-am susținut mereu unul pe altul, nu-i așa? Edie? Uită-te la mine! Mereu ne-am ținut spatele unul altuia.

Multă vreme, Edie nu zise nimic. Când privirea ei o întâlni în sfârșit pe-a lui, îl întrebă:

— Ryan, îți amintești de fata aia de la școală, cea care a spus că ați molestat-o? Cea căreia lumea obișnuia să-i zică Sărăntoaca?

Ryan se lăsă pe spate în scaun, cu chipul încruntat.

— *Poftim?*

— Nu-ți mai amintești? insistă Edie. Aveam paisprezece ani, așa că tu și Jake trebuie să fi avut cincisprezece. Am mers la petrecerea aia...

— Da, aia mi-o amintesc, o întrerupse Ryan. Normal că mi-o amintesc! A spus că am *violat-o*! ŝuieră el. N-ai cum să uiți așa ceva.

O expresie de dezamăgire îi străbătu chipul.

— De ce mă întrebi?

— Momentan nu pot să-ți explic. Nu avem mult timp la dispoziție, dar pentru mine e important să aflu mai multe despre fata aia. Trebuie să-mi spui, îți amintești numele ei?

Ryan scoase un oftat rapid:

— Louise. O chema Louise Grant.

Louise Grant. ăsta era! Faptul că-i auzise iar numele o ajută să-și reamintească perfect cum toți trei — Jake, Ryan și ea însăși — stătuseră în fața porților școlii în pauza de prânz în acea zi de luni de după weekendul cu petrecerea. Ryan o ținea pe Edie cu brațul pe după umeri. Jake se sprijinea de gard, cu o țigară în mâinile făcute căuș și cu chipul plin de amărăciune.

— Fata aia, Louise, îi zicea Ryan lui Edie, spune tot soiul de chestii despre noi. Cum am atacat-o, cum i-am făcut niște lucruri.

Ryan avea ochii mari și un ton implorator.

— Trebuie să ne ajuți, E — am putea da de belea de-adevăratelea.

Edie își amintea că se uitase de la Ryan la Jake, însă chipul lui Jake nu se vedea, pentru că avea capul întors.

— Doar ne cunoști, continuase Ryan. Știi bine că n-am fi putut face asemenea lucruri. Trebuie să le spui, E. Trebuie să le spui că nu este adevărat.

Edie se uită acum la Ryan, la vânătaia din jurul ochiului, la mâinile lui, cu unghiile roase din carne. Pe atunci ar fi făcut orice pentru ei, și la fel ar face și acum. Și totuși, într-un ungher al minții, un gând nu-i dădea pace.

— Ryan, mai e ceva.

— Aproape s-a terminat timpul, Edie, și trebuie...

— Te-a văzut cineva, îl întrerupse Edie. În ziua în care a murit Jake, un tip care ieșise să-și plimbe câinele te-a văzut parcându-ți mașina în fața casei cu

douăzeci de minute înainte de momentul în care le-ai zis polițiștilor că ajunseseși acolo.

— Credeam c-ai zis că mă crezi? întrebă Ryan ridicând tonul.

— De ce i-ai mințit? Ce-ai făcut acolo douăzeci de minute?

Ryan se aplecă, proptindu-și coatele pe masă și masându-și țeasta cu buricele degetelor. Trase adânc aer în piept.

— Eu și Jake ne certaserăm cu o zi sau două înainte. Nu mai vorbiserăm. Nici măcar nu eram sigur dacă avea să-mi dea drumul înăuntru. Mă gândeam la ce urma să-i spun.

— Ce ceartă? Nu mi-ai zis niciodată așa ceva. Stăteam la tine acasă în acel moment, Ryan. De ce nu mi-ai spus nimic despre ceartă?

Ryan clătină din cap, părând îngrijorat.

— Pentru că avea legătură cu tine, răspunse el.

Edie se înroși toată.

— Ce vrei să spui?

Era jenată, dar și mulțumită, totodată. Nu reușise niciodată să scape de ea — de senzația de plăcere dată de faptul că cei doi concurau unul împotriva celuilalt pentru ea.

Ryan îi întâlni privirea și-i observă expresia, jena. Se uită în altă parte. Și el era jenat. Era jenat *pentru* ea.

— Mă refer la faptul că cearta nu era *pentru* tine, Edie. Era *despre* tine.

Edie se înroși și mai tare.

— Da, bine. Cum adică, „despre mine“?

— Îi ceream să fie sincer cu tine, răspunse Ryan, întâlnindu-i privirea, pentru a și-o feri imediat. În legătură cu femeia pe care o cunoscuse.

Edie auzi ceva ca un șuierat în urechi, ceva ce aducea cu marea, cu vântul printre pinii din spatele casei. Simți că începe să i se clatine pământul de sub picioare. Se prinse cu ambele mâini de blatul mesei.

— *Poftim?*

Ryan oftă.

— Se vedea cu cineva, Edie. I-am văzut împreună, la barul de la Balmoral. Erau... în fine, era evident că sunt împreună. Normal că a mințit și despre asta. A spus că e o producătoare, dar vedeam bine că minte — se eschiva în privința ei și se înfuria foarte ușor.

O clipă, Edie rămase fără cuvinte.

— Dar... izbuti să bolborosească într-un final, de ce nu mi-ai spus?

Ryan se uită la ea, apoi ridică palmele în sus.

— Cum aș fi putut, E? Nu v-aș fi putut face așa ceva nici lui, nici ție. Și oricum nu m-ai fi crezut în veci. Mereu ai avut o slăbăciune când venea vorba de el.

— Dar...

Edie era buimăcită.

— Cum ar fi putut să cunoască pe cineva? De-abia ieșea din casă.

Ryan îi aruncă un zâmbet extrem de trist.

— A cunoscut-o cu ajutorul tău. Nu-mi mai amintesc cum o cheamă. Lorna? Laura, poate? O femeie de la clubul tău de alergare.

— *Lara?*

— Da, așa. Lara.

Se apropia o furtună.

Fusese emis un cod roșu, se spunea la știri. Ploaie torențială, cu vânt de până la 80 de kilometri la oră și rafale de până la 120. Lasă-l să vină, își zise Edie în timp ce cobora din autobuz în seara aceea. Începea deja să se lase întunericul, iar vântul biciuia cu furie dinspre mare. Lasă-l să vină. Lasă-l să rupă casa în bucăți, să spele toată putreziciunea aia de loc și s-o arunce în mare.

Ea însăși un vârtej, Edie umbla plină de mânie prin casă, în căutarea unor semne despre ce-i spusese Ryan. Dădu năvală în biroul lui Jake, aruncând pe jos tot ce se afla pe masă. Îi scoase hainele din șifonier, adulmecându-i gulerele în căutarea unui parfum străin, dar negăsind decât mirosul lui extrem de slab. Îi cercetă sacourile în căutare de fire de păr brunet nelalocul lui. Îi scotoci buzunarele după chitanțe acuzatoare. Nu găsi nimic.

Lara? Jake și *Lara*? Era imposibil, nu?

Edie formă de vreo zece ori numărul Larei. Îi trimise vreo zece mesaje. *Te rog să mă suni. E urgent. Lara, chiar trebuie să discut cu tine.* Își frământă creierii, încercând să-și amintească toate ocaziile în care Jake și Lara se aflaseră în aceeași cameră. Nu erau chiar multe. Se întâlniseră o dată în oraș cu toții ca să bea ceva. Alergaseră împreună la semimaratonul de anul trecut, iar după aceea, Lara venise acasă la ei la cină. Băuseră cu toții mai mult decât trebuia. Jake se dusesse mai devreme la culcare, iar ele două rămăseseră afară, luptându-se cu mușculițele. Asta era tot.

Oare? Edie se gândi la dispoziția lui Jake din ultimele câteva luni înainte să moară — paranoia lui, bizarele accese de gelozie, răspunsul lui când îi spusese că a primit un mesaj de la Lara. Oare și ăla

fusesse tot un soi de reacție bizară? Poate că se purta ciudat nu din cauză că *nu avea încredere în ea*, ci pentru că *se simțea vinovat*.

Își trase sacoul favorit al lui Jake peste umeri și, strângându-l bine în jurul corpului, începu să umble nefericită prin toată casa, apoi se întoarse în bucătărie. Pe blat se afla o pungă de plastic transparent cu laptopul lui Jake. Mobilul lui era tot la poliție, dar îi returnaseră laptopul în urmă cu vreo două săptămâni. Edie încă nu deschisese punga. Acum, în timp ce se uita la ea, simți încă o dată cum dă năvală adrenalina.

Dacă existau totuși dovezi ale unei aventuri, atunci în laptopul lui avea să le găsească, nu ascunse printre facturi telefonice și scrisori de respingere de la rețelele de televiziune. Dacă își dorea de-adevăratelea să afle ce se petrecuse în viața lui Jake spre final, calculatorul era locul în care să caute. Întrebarea era: *chiar* voia să afle?

După câteva încercări, ghici parola — data căsătoriei lor. Ironic că alesese acea dată, când făcuseră schimb de jurăminte, pentru a ascunde dovezile existenței unei amante.

Dar dacă exista vreo dovadă, Edie nu reuși s-o găsească. În e-mailuri nu era nimic — niciun mesaj de la Lara sau, eventual, de la vreo altă femeie misterioasă.

Edie îi deschise folderul de lucru, răsfoi o vreme prin ideile pentru seriale, prin ciornele pe jumătate scrise pentru rețelele de televiziune. Într-un folder intitulat „POZE”, găsi scanări cu fotografiile lor de nuntă. Mai erau și unele făcute într-o vacanță în Italia alături de Ryan, din urmă cu câțiva ani, și câteva făcute în parcul din apropierea fostei lor locuințe din Londra.

Într-un subfolder intitulat „POZE1” găsi un folder numit „L”. Lui Edie i se opri inima. Adunându-și curajul pentru ceva sordid — imagini cu Lara în lenjerie intimă sau, mai rău, un videoclip —, deschise folderul. Însă erau doar două fișiere înăuntru. Primul *era* într-adevăr o poză cu Lara, însă

cu greu putea fi considerată sexy. Era Lara după ce alergase la semimaratonul din Edinburgh de anul trecut, încadrată de Edie și de Jake — toți trei roșii la față și asudați, rânjind pentru aparat.

A doua nici măcar nu era cu Lara. Era o veche poză din școală cu echipa de atletism. Dacă îți mijeai cu atenție ochii o distingeai pe Edie în rândul din față, cu părul tuns castron. În spatele ei, pe rândul al doilea, Ryan și Jake stăteau unul lângă altul, cu brațele încrucișate la piept.

Edie închise fișierul. Se ridică și puse ibricul la fiert, cu gândurile gonind în continuare. Ceva anume o deranja, ceva în legătură cu acea imagine. Se întoarse la calculator și-l deschise iar. Se aplecă în față și dădu zoom pentru a mări poza. Acolo! Pe primul rând, la două sau trei chipuri de Edie, se afla o blondă frumoasă, cu ochi albaștri. *Louise*.

Telefonul începu să-i vibreze în buzunarul blugilor. Îl scoase și se uită la ecran. Un SMS, de la un număr necunoscut.

TOT NU ȚI-AI DAT SEAMA?

Apoi, încă unul:

CE SE ÎNTÂMPLĂ MAI DEPARTE?

Pe Edie o străbătu un fior. Deschise iar prima poză. Se uită de la Lara, cu bogatul ei păr brunet, ochii negri și brațele tonifiate, la blonda, rubiconda Louise cea cu ochi albaștri. *Nu*. Nu se putea! Edie simțea iar un vâjâit în urechi. Avea o senzație de cădere. Se holbă la poza Larei, care trebuia să meargă cel puțin o dată pe lună la Londra pentru că exista o singură coafeză pe mâinile căreia avea încredere să-și dea părul. Lara, care purta lentile de contact. Lara, care mărturisise odată, la finalul unei seri la pub, că în adolescență fusese plinuță și că fusese nevoită să se antreneze din greu ca să arate cum arăta acum. Lara și Louise, stând una lângă alta într-un folder pe care îl crease Jake și pe care-l numise „L”.

Lui Edie îi vibră mobilul de două ori. Se uită la el, aproape prea îngrozită să-l ridice. Mai sosiseră două mesaje de la expeditorul necunoscut. Apăsă pe primul. Era o imagine. Dură o secundă s-o descarce. Apoi văzu că era tot poza de la școală, însă în această versiune fața lui Jake fusese tăiată de o cruce. La fel și a lui Ryan. Al doilea mesaj era o frază:

Există un loc special în iad pentru femeile care nu ajută alte femei.

Edie scăpă telefonul ca și cum ar fi opărit-o, iar în clipa în care lovi masa începu să sune, vibrațiile făcându-l să se răsucescă. Se dădu înapoi, prea îngrozită să răspundă, chircindu-se în timp ce bubuitul atotputernic al unui tunet zguduia casa. Întinse mâna și luă telefonul, lipindu-l de ureche. Auzi răsuflarea cuiva. Însă pentru o clipă nu fu sigură dacă era a interlocutorului sau a ei. Apoi auzi un glas de femeie:

— Așadar, ți-ai dat deja seama? Hai, spune-mi! Ce se întâmplă mai departe?

Furtuna se dezlănțuise. Vântul arunca rafale de ploaie și jerbe de apă de mare în ferestrele casei. Dinspre pâlcul de copaci din spate veni un urlet, ca și cum crengile se îndoiau gata să se rupă, ca și cum trunchiurile erau smulse din pământ.

Când vântul se opri o clipă, Edie vorbi:

— Louise? zise, lipindu-și telefonul de ureche.

Traversă repede holul, simțind fiori pe șira spinării. Fugi în dormitor și se sui în pat, trăgându-și pilota peste ea.

— Louise? zise din nou. Tu ești?

— Spune-mi Lara, rosti glasul. N-am mai fost Louise de doisprezece ani. Mi-am schimbat numele după ce am fost externată din spital.

Se opri. În tăcerea care urmă, Edie auzi clicul și fâsâitul unei brichete.

— Am fost bolnavă. Nu cred că știi, nu? Ei bine, acum știi, pentru că am scris despre asta în poveste. Am încercat să mă sinucid, așa c-am fost internată.

Se opri iar.

— Ți place povestea?

Vocea Larei era ciudat de veselă, ca și cum se bucura de ce face.

— Mi-am zis că e destul de bună pentru o primă încercare în domeniul ficțiunii. Sau i-ai spune non-ficțiune? În fine. Părțile de început s-au cam scris singure, însă bucata care-mi creează probleme este finalul. Mă gândeam că poate mă ajuți tu.

Râse, un sunet aspru, care-i trimise lui Edie un fior pe șira spinării.

— Lara, ce dorești?

— Să îndrept totul! M-am străduit doi ani să obțin partea cea mai bună. Chiar a fost un proiect de suflet.

— Ai plănuit-o încă de când ne-am cunoscut?

— De când am *reluat legătura*. Înainte de asta, îmi vedeam pur și simplu de viață, lăsând trecutul să rămână trecut. Fusesem nevoită să trec peste multă suferință și durere. Dar mi-am găsit locul potrivit — am pornit afacerea, m-am mutat într-un oraș nou, într-un loc care nu era murdărit de amintiri neplăcute. Iar apoi, într-o zi, ajung să te întâlnesc la clubul meu de alergat și iată-te, precum un demon care a venit după mine tocmai din iad. Edie Easton...

— Edie Pritchard.

— Da, desigur. Edie Pritchard, care s-a măritat cu iubitul din copilărie. Cu unul dintre iubiții ei din copilărie.

— Așa c-ai hotărât să mi-l iei?

Lui Edie i se frânse glasul.

— Nu imediat, răspunse Lara. La început, am fost prea uluită. Acea primă oară când te-am întâlnit la clubul de alergat, pur și simplu am așteptat să-ți pice fisa. Am tot așteptat să văd surpriza din ochii tăi, rușinea de pe față, dar în zadar. Te uitasi exact prin mine. Stăteai acolo, cu zâmbetul ăla cretin...

Prin telefon, Edie auzi un hure, ca al unui tren trecând în viteză, iar glasul Larei se pierdu pentru câteva secunde.

— Mi-ai distrus viața și apoi ai uitat cu totul de mine, nu-i așa? Pe urmă, mai târziu, l-am întâlnit pe soțul tău, și nici el nu și-a amintit de mine. Ca și cum toată trășenia aia nici măcar nu avusese loc, ca și cum Louise — acea fată săracă, naivă și fără de prieteni — nici măcar nu existase vreodată. Așa c-am hotărât că poate era timpul să vă aduc aminte.

— Așa că... l-ai *sedus*?

Lara râse.

— O, te-a rănit rău, nu? Asta te sâcăie! Nu că l-am omorât, nu că i-am storcit creierii, ci că m-am culcat cu el.

Iar râsul acela crud.

— Chiar ești vanitoasă, nu-i așa, Edie? Ei bine, poți sta liniștită. Nu m-am culcat cu el. L-am făcut să creadă că s-ar putea. Dar... — scoase un mic sunet

de dezgust — ...nu era chiar cel mai *atrăgător* mascul, nu? Falit, un ratat, cătrănit pe propria soție, care se pregătea să fugă cu cel mai bun prieten al lui...

— Să nu îndrăznești să vorbești așa despre Jake, să nu îndrăznești...

— De ce, Edie? De ce n-ar trebui să-i spun ratat? Așa-i ziceai și *tu*, nu?

Edie tresări.

— Nu mă pregăteam să fug. Nu l-aș fi părăsit niciodată pe Jake.

— Ce tot zici acolo? Deja îl părăsiseși!

— Nu era pentru *totdeauna*. Pur și simplu treceam printr-o perioadă dificilă. M-aș fi întors la el...

— Pentru că-l iubeai foarte mult sau pentru că Ryan nu te dorea? o întrebă Lara. Oricum, nu prea cred că Jake te-ar mai fi primit înapoi. Știi, când am sădit sămânța în mintea lui Jake — despre tine și Ryan —, mă așteptam să trebuiască să-mi dau mai mult silința. Dar el a crezut tot. Când i-am zis că nu prea mai vîi să alergăm, Jake m-a crezut. Când i-am zis că vorbești tot timpul de Ryan, tot așa, m-a crezut. Fiecare lucru oribil pe care i l-am spus despre tine, l-a înghițit pe nemestecate. Oare o făcea pentru că nu te iubea? Sau pentru că se simțea foarte vinovat pentru ce îmi făcuserăți voi doi?

O clipă, un fulger luminează marea. Edie se făcu mică sub pilotă.

— Vrei să spui că Jake își dăduse seama? Că știa cine ești?

— El n-a fost niciodată la fel de îngust la minte ca tine, nu-i așa? După semimaratonul de anul trecut, îți amintești când am venit la voi acasă? Beam amândouă vin afară și-n aer zburau musculițele alea. Tu ai intrat în casă ca să aduci un spray, iar eu l-am surprins zgâindu-se la mine. Credeam că avea să se dea la mine. Dar apoi, am văzut-o — oroarea de pe fața lui. Oroare și rușine. În sfârșit! Mi-a scris pe WhatsApp câteva zile mai târziu, zicându-mi că vrea să discutăm. Ne-am întâlnit la barul de lângă

Balmoral. A stat acolo, bând și copleșit de autocompătimire, implorându-mă să-l iert...

— Nu te cred! se trezi Edie brusc răcnind în beznă. Nu te cred! Lara, Jake nu te-a violat...

— Nu, răspunse Lara, acum folosind un ton jos și aspru, la fel ca glasul din poveste. Ai dreptate. Jake nu m-a violat. Dar era în cameră când m-a violat Ryan.

Urmă un zgomot ciudat în telefon, un fâșâit, apoi apelul se întrerupse brusc.

Edie avea o puternică senzație de gol în stomac. Se chirci, închizând ochii strâns. Cu ochii minții, vizualiză încăperea. Auzi glasul lui Ryan, implorând-o încet: „Louise spune cum am atacat-o, cum i-am făcut niște lucruri. Am putea da cu adevărat de belea“. Îl văzu pe Jake ferindu-și privirea de ea.

Erau cu toții beți. Începuseră să bea înainte de-a ajunge la petrecere. Edie șterpelise o sticlă de votcă din dulapul cu băuturi al părinților săi. Și o băuseră cu toții în camera cu televizorul, înghesuiți unul în altul pe canapea, în timp ce se uitau la videoclipuri muzicale.

Ryan, care își făcea de lucru cu aparatul foto pe care-l primise de ziua lui, voia să meargă la petrecere. Edie ar fi preferat să rămână toți trei acasă la Jake. Ea și Jake ieșeau deja împreună de două luni. Era ceva nou și interesant, însă nici pe departe la fel de interesant ca atunci când îl surprindea pe Ryan urmărindu-i. Urmărind-o *pe ea*. Însă era limpede că Ryan voia să meargă la petrecere, iar Edie nu voia să le strice cheful — sau mai rău, să fie lăsată singură. Așa că au mers la petrecere, cu bicicletele șerpuind pe aleile întunecoase. Jake aproape că a intrat într-un șanț la un moment dat. Ea și Ryan au râs de el, zicându-i că nu ține la băătură.

Petrecerea avea loc acasă la cineva din anul lor, cineva cu bani, ai cărui părinți erau plecați. Când au ajuns, toată lumea i-a ignorat. Toată lumea, mai puțin Sărăntoaca, fata care imediat a venit țopăind la ei, fără sutien pe sub tricoul alb, vârându-se în sufletul lui Ryan. Edie își amintea cu claritate partea aia. Cum i-a zămbit Ryan lui Louise. Cum a râs cu ea. Cum i-a oferit o gură din sticla șterpelită de Edie. Cum ea și-a lipit buzele roz de gura sticlei. Ea i-a urmărit pe Louise și pe Ryan. L-a simțit pe Jake

uitându-se la ea și a simțit că toată seara avea să fie un fiasco. Voia să plece acasă. S-a dus în bucătărie, lăsându-i pe băieți cu Louise. A aruncat o privire peste umăr să vadă dacă o va urma vreunul dintre ei. N-a venit niciunul.

Mai târziu, după o oră agonizantă petrecută cu spatele lipit de peretele bucătăriei, sperând că cineva — *oricine* — va intra în vorbă cu ea, Edie s-a întors să-i caute pe băieți. A trecut prin living, iar de acolo, într-un birou. Din birou, pe geam, i-a văzut pe peluză. Preț de o clipă, a crezut că plecau acasă, abandonând-o acolo, așa că s-a repezit pe ușile în stil franțuzesc și a ieșit pe terasă.

Acum îi auzea strigând unul la altul și și-a dat seama că se ceartă. A simțit un val brusc de adrenalină: se întâmpla ceva, ceva *interesant*. L-a văzut pe Ryan prinzându-l pe Jake de guler și apoi pe Jake smucindu-se din strânsoare. A încercat să audă ce-și spuneau unul altuia, dar mai era ceva, încă un zgomot. S-a răsucit și a văzut o fată care stătea pe jos, într-un colț al verandei, cu fusta săltată până pe șolduri, cu chiloții la vedere și suspinând de parcă i s-ar fi frânt inima. Edie a făcut un pas spre ea, iar fata a ridicat privirea. Era Louise, cu ochii ei mari și albaștri plini de lacrimi și cu rimelul întins pe fața frumoasă. Edie și-a ferit privirea. L-a urmărit pe Jake cum îi smulge lui Ryan aparatul foto din mână și îl trănțește pe jos.

Lui Edie îi sună din nou telefonul.

— Credeam că te-am pierdut, rosti Lara când îi răspunse.

— N-am *știut*, replică Edie, ce s-a întâmplat la petrecere. Cum aș fi putut? Nu am fost *acolo*. Nu am fost în cameră când... indiferent ce zici tu că s-a întâmplat...

— Dar ai spus că știi ce s-a întâmplat. Sau mai degrabă, ai spus că știi că nu s-a întâmplat *nimic*, pentru că ei n-au rămas deloc singuri cu mine. Ai mințit.

— N-aveam de unde să știu sigur...

Edie fu întreruptă de un fulger orbitor, un trident de lumină care lovise alarmant de aproape. Icnă înspăimântată. La telefon, Lara o imită. Iar apoi urmă un bubuit asurzitor, un tunet care zgudui toată casa. Iar Edie își dădu seama că-l auzise nu doar în cameră, ci și *în telefon*.

Ridică privirea. Abia distingea prin beznă conturul draperiei, care fâlfâia ca lovită de vânt. Auzi zgomotul valurilor spărgându-se de faleză. Și brusc se simți paralizată și căpătă senzația că nu doar teama îi îngheța oasele. Era și un curent de aer foarte rece. Cineva deschisese ușa.

În casă era cineva.

Amețită de groază, strângând tare telefonul în mână, porni spre ușa dormitorului. O deschise și aruncă o privire pe hol. În jurul ei, întunericul se îngroșă, solid și dens.

— Lara? strigă. Tu ești?

Teroarea din propria voce o înspăimântă și mai mult. Mai înaintă puțin, pipăind peretele holului.

— Știu că ești aici.

Când ajunse în pragul livingului, văzu că în fața ușilor glisante, prin care pătrundea ploaia, se formase o băltoacă. Înăbușindu-și un suspin, dădu să formeze numărul poliției. Era la a doua cifră când simți o schimbare în aer — cineva se repezi la ea, o umbră. Se smuci îndărăt, dar era prea târziu; intrusul era deja peste ea, prinzând-o de mână și sucindu-i-o la spate. Edie țipă și scăpă telefonul. Simți că e lovită cu ceva în ceafă, apoi căzu în genunchi, țipând de durere.

Edie avea o durere de cap cum nu mai avusese niciodată, acută și intensă în ceafă, transformându-se într-un zvâcnet pe măsură ce înainta spre frunte. Era ca și cum cineva îi prinsese tâmpilele într-o menghină și acum strângea tot mai tare. I se părea că umărul îi fusese smuls cu totul din încheietură. Încercă să se miște ca să-și ușureze durerea, dar își dădu seama că are mâinile legate la spate. Când săltă capul, își văzu propriul chip privind-o la rândul său, cu ochii negri pe fondul obrazilor extrem de palizi.

Lumina era aprinsă. Era așezată pe un scaun din living, cu fața spre ușile glisante, care acum erau închise. Încet, întoarse capul dintr-o parte într-alta, dar nu văzu pe nimeni. Nici nu auzea pe nimeni, iar furtuna părea să se fi oprit. Singurul sunet din încăpere era propria răsuflare hârâită.

Apoi, din spate, altceva. Un *căscat*.

— Te-ai trezit?

Edie auzi tocuri tăcănind pe podea.

— Ai rămas leșinată o vreme. Credeam că va trebui să te scutur nițel.

Cu coada ochiului văzu apărând o umbră. Lara. Femeia se lăsă pe vine lângă Edie, astfel încât ochii să le ajungă la același nivel.

— Cum te simți? Întrebă ea, încrețindu-și nasul. Arăți *groaznic*. Vrei niște apă?

Fără să aștepte un răspuns, Lara se ridică și porni tăcănind cu tocurile spre bucătărie. Edie o auzi deschizând și închizând robinetul, iar o secundă mai târziu Lara stătea în fața ei, apăsându-i un pahar rece de buze. Edie sorbi și înghiți. Un pic de apă îi curse pe bărbie.

Lara târî un scaun pe podea și-l puse în fața lui Edie. Se așeză, își roti umerii de câteva ori și își înclină capul într-o parte și-n cealaltă, ca și cum se

încălzea pentru o alergare. Sau o bătaie. Aruncă o privire peste umăr.

— Cred că furtuna s-a terminat.

Edie nu zise nimic, ci doar închise ochii pentru a se feri de lumină.

— Ciudat cum am ajuns noi aici, nu?

— Poftim? Vrei să zici cu mine legată de un scaun?

Lara chicoti.

— Vreau să spun *aici*. În Scoția. Departe tare de înșoritul Sussex.

Edie auzi clicul și fâsâitul familiar, apoi deschise ochii. Lara își aprindea o țigară. Îi zâmbi lui Edie.

— Nu te deranjează, nu?

Edie se încruntă drept răspuns.

— De ce-ai *venit* aici, mă rog?

Edie trase în plămâni fumul Larei și începu să tușească. Lara își dădu ochii peste cap și împrăstie fumul cu mâna liberă.

— Ne-am mutat din cauza casei, răspunse Edie. Doar știi bine. Nu aveam bani. Nu ne puteam permite nimic în Londra. Jake nu avea de lucru, apoi i-a murit tatăl. Doar ți-am zis toate astea...

Începu iar să tușească, întrucât fumul îi ajunsese chiar în fundul gâtului. Lara își supse dinții, lăsa țigara să cadă pe podea și o zdrobi cu tocul ghetei. Luă iar paharul de apă și îi dădu lui Edie să bea.

— Dar Ryan? întrebă ea după ce Edie luă o înghițitură. Când v-a urmat până aici?

Edie o scruta pe Lara printre pleoapele aproape lipite.

— Nu ne-a „urmat“. A primit o ofertă de job, așa că s-a mutat.

Lara scoase un râset ca un lătrat.

— Chiar așa? Lucra în districtul financiar al Londrei și s-a hotărât să vină în Edinburgh pentru că aici se află centrul investițiilor în capital de risc? Chiar atât de proastă ești? Sau e doar încă un exemplu de cum vezi doar ce vrei să vezi? Jake zicea că Ryan a venit după voi aici.

— Ba n-a venit după noi.

— Jake zicea că a venit după voi pentru că avea nevoie de tine. Pentru că avea nevoie de cineva care să-l venereze așa cum îl venerai tu. Pentru că în toată viața lui de adult nu mai întâlnise pe cineva care să facă așa ceva. Lumea vedea dincolo de farmecul lui alunecos de suprafață. Îl vedea drept exact ceea ce era. Un bățauș și un narcisist.

— Doar prostii...

— Oare? Tu nu te-ai întrebat niciodată de ce n-a rămas Ryan niciodată mai mult de un an la un job? De ce iubitele sale nu rezistau niciodată mai mult de câteva luni?

Lara se lăsă pe spate în scaun, cu un zâmbet în colțul gurii.

— Oh! Înțeleg. Credeai că totul se întâmpla pentru că era îndrăgostit de tine, nu-i așa? Credeai că totul se datora faptului că niciuna nu se putea compara cu tine.

Edie se smuci în scaun. Durerea din umăr era încă puternică, dar mult mai rău era că stătea acolo sub căutătura dură a Larei.

— Îți amintești de Tania? Fosta iubită a lui Ryan din urmă cu câțiva ani? Știi de ce n-a durat? Îți ofer un indiciu — nu din cauza ta. Ci pentru că a bătut-o Ryan, a strâns-o de gât. Tania a venit la Jake s-o ajute — el i-a spus să meargă la poliție. Firește, ea nu s-a dus, pentru că era cuvântul lui contra cuvântului ei. Iar în zilele noastre, bărbații scapă cu aproape orice în numele sexului dur. Așa că ea a cedat. L-a părăsit. Totuși, ideea e că *Jake a crezut-o*. Atunci s-a hotărât să se îndepărteze definitiv de Ryan. Atunci s-a hotărât că trebuie să te îndepărteze pe *tine* definitiv de Ryan.

Edie clătină din cap și mai continuă să o facă o vreme.

— Nu, nu-i adevărat. Jake mi-ar fi spus...

— Oare?

Lara își înclină capul într-o parte.

— De ce să-ți fi spus? Doar aflate cu mult timp în urmă că tu n-ai spune nimic împotriva lui Ryan. Mie știi ce mi-a spus? „Tot ce trebuie să facă Ryan este să

se uite în ochii ei și să-i zâmbească, iar ea ar face orice i-ar cere. Mereu i-a luat partea.”

Încă o dată, Edie se gândi la luna de după petrecere, când stătuseră împreună în fața porților școlii, iar ea-l privea pe Ryan în ochi. „Trebuie să le spui, E. Trebuie să le spui că nu-i adevărat.” Jake își ferise privirea. Apoi, câteva luni, Jake și Ryan nu-și mai vorbiseră deloc. Edie și Jake nu discutau niciodată despre ce se petrecea între el și Ryan. Când Jake aducea subiectul în discuție, Edie i-o reteza.

„Nu vreau să știu”, îi spunea, „totul e doar între voi doi. Nu vreau să fiu prinsă la mijloc.”

— Te înșeli, îi zise Edie, fixând-o pe Lara cu o privire extrem de rece. Nu i-am luat *mereu* partea. Până să vii tu cu povestioara ta, l-am crezut pe Ryan vinovat de crimă.

Lara plecă iar în bucătărie, cu tocurile țâcănind pe podeaua de ciment.

— M-am înșelat totuși, nu? strigă Edie după ea. Ryan e nevinovat, la fel cum a fost și Jake. Jake nu ți-a făcut *nimic*!

— Nimic?

Lara apăru încă o dată lângă ea, prinzând-o de umăr.

În timp ce se mișca, Edie surprinse luciul unui obiect metalic în mâna ei, cu câteva clipe înainte să simtă o lamă lipită de gât.

— A știut! îi șuieră Lara în ureche. A știut ce mi-a făcut Ryan. A știut, la fel cum ai știut și tu.

După furtună, liniște. Liniște deplină.

Era tot întuneric, însă în lumina proiectată din casă, Edie vedea o bură fină de ploaie. Stătea pe scaun, cu mâinile legate la spate, încercând din răputeri să nu tremure, dorindu-și ca dinții să nu-i clănțanească și trupul să nu i se cutremure de teamă. Nu auzea decât respirația Larei în ureche și nu simțea decât metalul rece lipit de gât.

— Recunoaște! șopti Lara. Recunoaște doar că ai știut ce mi-a făcut Ryan. Recunoaște, și poate că mi se face milă de tine.

Edie închise ochii. Înghiți în sec și simți cum lama îi apăsă și mai mult pe gât.

— Jake a recunoscut, continuă Lara.

Edie icni când simți metalul zgâriindu-i pielea și apoi, dintr-odată, apăsarea dispăru.

Deschise ochii, expirând prelung. Lara rămânea în afara razei ei vizuale, însă îi simțea prezența, la fel cum își putea imagina cuțitul din mâna ei.

— La vreo două seri după ce l-ai părăsit, Jake mi-a trimis din nou mesaj pe WhatsApp. Mă întreba dacă vreau să vin la el. Am condus tot drumul ăsta doar ca să-i ascult încă o dată scuzele spuse la beție.

Vocea Larei părea răgușită, ca și cum era gata să izbucnească în lacrimi.

— L-am întrebat din nou de ce n-a spus nimic la vremea aceea...

Se opri o clipă ca să-și dreagă glasul, apoi reluă:

— A zis că nu a vrut să-i distrugă viața lui Ryan. La urma urmei, erau doar niște adolescenți, nu-i așa? Și îi părea *atât, atât de rău*, însă știa că dacă ar fi spus adevărul despre ce făcuse Ryan, tu nu l-ai fi iertat niciodată. V-ar fi pierdut pe amândoi. Așa că din loialitate pentru Ryan și din iubire pentru tine, mi-a distrus *mie* viața.

Edie își mușcă buza, iar ochii i se umplură de lacrimi. Atât de tipic pentru Jake, nu? Loial lui Ryan și devotat ei. Cam asta rezuma totul. Erau speciali. Alții nu prea contau cine știe ce. Alții nu le ajungeau nici măcar până la glezne! Poate că Jake nu mai vedea lucrurile așa spre final, însă odinioară știuse prea bine.

— Recunoaște, Edie! repetă Lara, însă acum se simțea și o asprime în glasul ei, de la oboseală și stres. Vreau doar să te aud spunând adevărul.

Edie trase adânc aer în piept.

— Să spunem că o fac. Să spunem că recunosc tot ce vrei să recunosc. Apoi, ce? Apoi ce urmează, Lara? N-ai cum să scapi de-aici. Vrei să-ți spun eu ce urmează? Vei merge la închisoare. Ori asta, ori va trebui să scapi de mine, așa cum ai făcut și cu Jake. Numai că acum nu mai ai pe cine să dai vina, nu-i așa? Indiferent ce va urma, pentru tine se va termina rău.

Edie simți iar lama la gât.

— Poate că o să merite, rosti Lara încet, iar Edie închise ochii, mușcându-și tare buza de jos. Sau poate, continuă Lara cu glas mai ridicat, noi două putem cădea la o înțelegere. Îmi ceri scuze, mă implori să te iert, mă lași să scap...

— De ce? șopti Edie, simțind cum îi tremură tot corpul în vreme ce metalul îi aluneca mai jos, spre claviculă. De ce aș face-o?

— Pentru Ryan, răspunse Lara, care înclină lama lipită de gâtul lui Edie și apoi o trase brusc, creștând ușor pielea și făcând-o pe Edie să țipe și să se zbată în legături.

— Ce vrei să spui? urlă ea. Ce vrei să spui, „pentru Ryan“?

Lara ocoli scaunul și veni în fața lui Edie, cu mâinile la spate. Părea că se gândește la ceva.

— Ce-ar fi dacă ți-aș spune că dețin o dovadă care ar arunca o îndoială credibilă asupra cazului, pentru a-i împiedica pe procurori să obțină o condamnare? O înregistrare video, de exemplu, care — fără să arate chipul criminalului — ar demonstra că

adevăratul criminal era categoric mai mărunț și mai slab decât Ryan Pearce?

Edie clătină din cap.

— Ești *nebună*, știi? Mi-ai omorât soțul. l-ai înscenat totul celui mai bun prieten al său. M-ai legat și m-ai torturat. Iar acum îmi spui că ai de gând să-l eliberezi pe Ryan? Chiar crezi că sunt proastă?

Lara ridică din umeri.

— Aș obține ce vreau. Te-aș auzi cum spui ce am așteptat să spui vreme de cincisprezece ani. Te-am pedepsit. Te-am făcut să treci prin chinurile iadului, la fel și pe Ryan. N-o să mă uitați în veci.

Lara se întoarse ca să privească marea, iar atunci Edie văzu că în mână ținea o foarfecă pentru eviscerat pui. O foarfecă pentru eviscerat pui! De îndată ce o văzu, frica lui Edie dispăru cu totul. Lara n-avea de gând s-o omoare! Doar nu-i tai cuiva gâtul cu o foarfecă, atunci când ai la dispoziție niște cuțite bine ascuțite.

În spatele Larei, dincolo de geam și de grădină, Edie distingea o linie cenușie extrem de vagă la orizont. Era dimineață. Supraviețuise nopții.

— Bine, zise Edie.

— Bine?

Lara se întoarse și veni iar în fața ei, ținând strâns foarfeca în mâna dreaptă.

— Bine, repetă Edie, ridicând bărbia și expunându-și, sfidătoare, gâtul. Îți accept târgul.

Edie n-avea nicio intenție să accepte „târgul” Larei, însă acum era sigură că aceasta n-avea de gând să o omoare. Era sigură că, în pofida planului ei atent pus la cale, Lara n-avea cum să scape. Edie știa că avea să câștige.

— Putem merge afară? o întrebă. Te rog? Mă doare foarte rău. Îți răspund la întrebări. Eliberează-mă doar din scaunul ăsta și hai să facem o plimbare, bine?

Lara o măsură din cap până în picioare, cântărindu-i din priviri hainele ponosite și cizmele Ugg zdrențuite. Se uită iar spre întunericul de afară.

Cugeta ce să facă mai departe. Se gândea că Edie nu are cum să fugă, nu îmbrăcată așa și nu pe întuneric. Însă nu știa că Edie cunoaște ca-n palmă această pădure, că știe pe dinafară toate cărările. Nu știa că, după ultimele câteva luni, e în stare să o taie printre copaci și să ajungă la șosea chiar și pe întuneric.

Edie își ținu răsuflarea.

— Te rog?

Lara încuviință scurt. Ocoli scaunul și tăie cablurile cu care îi legase mâinile lui Edie. Aceasta căzu în față, rămânând ghemuită. Durerea arzătoare din umăr păru să devină și mai puternică, înainte de-a simți un copleșitor val de ușurare. Se făcu ghem, cuprinzându-și genunchii cu brațele și încercând să scape de încordarea din spate. Se odihni câteva clipe înainte ca Lara s-o înșface de mână și s-o salte cu brutalitate în picioare.

Afară era foarte frig, iar aerul mustea de umezeală. Rămaseră una lângă alta pe terasă, scoțând aburi pe gură și, preț de o secundă, aproape că ar fi putut să pară iar prietene. Lara îi eliberă brațul. Coborî de pe terasă, clătinându-se ușor când tocurile i se înfipseră în peluză. Făcu doar câțiva pași spre faleză. Continua să țină în mână foarfeca ale cărei mânere portocalii păreau un adevărat far în lumina cenușie.

Edie aruncă o privire peste umăr. Dacă ar fi trecut prin casă, ar fi putut încuia ușa din față în urma ei și să câștige astfel un pic de timp. Însă trebuia să aștepte. Cu cât era mai multă lumină, cu atât îi creșteau șansele de scăpare.

— De unde ai știut? o întrebă pe Lara. Că ți-am ascultat povestea, că ți-am văzut pozele pe calculatorul lui Jake. De unde ai știut toate astea?

Lara se întoarse spre ea, cu vântul suflându-i părul în față. Îl dădu la o parte.

— Înainte de-a porni această afacere, am lucrat ani întregi în domeniul IT. Știu totul despre programele de spionare. Mi-a luat cam cinci minute să intru în telefon, în calculatorul tău, în al lui Jake. Încă de când am venit prima oară în vizită, am obținut acces

la toate parolele, la toate numerele pe care le-ați format, la toate aplicațiile pe care le-ați deschis. În tot acest timp vă urmăream, așteptând momentul potrivit.

Se întoarse iar cu spatele și mai făcu un pas spre faleză.

— După ce s-a terminat, continuă Lara, am coborât până aici.

Arătă spre marginea falezei.

— Era reflux. Am fugit pe plajă, până la promontoriu.

Edie se apropie cu câțiva pași de ea. Peluza mustind de apă plescăia sub cizme, iar apa înghețată pătrundea prin ele.

— M-am spălat de sângele lui în mare, adăugă Lara, apoi am urcat înapoi pe cărare.

Se referea la Jake.

— Ai simțit ceva? o întrebă Edie. Orice?

În semiîntuneric, o văzu pe Lara întorcându-se spre ea. Abia îi distingea silueta sau albul ochilor.

— Mi-a părut rău, răspunse Lara. Și mi-a fost frică. Credeam că gata, se întâmplase. Îmi distrusesem viața. *Din nou*. Și n-ar fi trebuit să-mi distrug iar viața. N-ar fi trebuit să mă irosesc în felul ăla. Dar ce altceva aș fi putut face? După ce v-am văzut, nu mi-am mai putut scoate din minte imaginea voastră. Nu m-am mai putut abține să mă gândesc la ce-mi făcuserăți, la cât de puțin v-a deranjat, la cât de neînsemnată pesemne că m-ați considerat. La cât de ușor mi-ați ignorat durerea. Pentru că vă considerați, tu și prietenii tăi, mai buni ca mine, mai presus de mine.

— *Eram* mai presus de tine! se răsti Edie. Și încă suntem. Mereu vom fi.

Un val de căldură îi străbătu tot corpul, apoi începu să strige cât o țineau plămâni:

— Chiar crezi că ți-aș implora iertarea? Să fac un *târg* cu tine? Nu-mi pare absolut deloc rău pentru ce am făcut. Același lucru l-aș face din nou și din nou. Nu am văzut pe nimeni făcându-ți rău. Știi ce-am văzut? O epavă beată cu fusta ridicată în jurul

chiloților. O fată care-și făcuse de cap cu toți băieții din clasa noastră și care se hotărâse să treacă la următorul. O fată care poate primise mai mult decât ceruse.

Lara rămăsese cu gura căscată. Începu să plângă înfundat.

— Cum poți să spui asemenea lucruri? Cum poți fi atât de oarbă?

— Nu sunt deloc oarbă! scuipă Edie. Știam că fusese depășită o limită. Bănuiam că Ryan o depășise. Și tot pe el l-am ales. Tot pe *ei* i-am ales. Chiar te așteptai să-mi distrug prietenia cu ei pentru tine? Doar pentru că erai fată, trebuia să te aleg pe tine în defavoarea lor?

Clătină din cap.

— Chestia aia cu prietenia între fete? Eu n-am pus niciodată botul la ea. Nu ți-am luat partea nici atunci și nu ți-aș lua-o nici acum. Dacă aș putea da timpul înapoi, aș face exact același lucru. M-aș face că nu văd.

Porni spre Lara, cu pumnii încleștați și mâinile lăsate pe lângă corp.

— Te-aș distruge din nou și din nou și nici n-aș sta vreun pic pe gânduri.

Lara scoase un sunet. Părea un râset sau un țipăt ca de pescăruș. Făcu un pas înapoi și Edie o văzu împiedicându-se, iar tocul i se înfipse în pământul moale. Încercă să se îndrepte, dar alunecă în noroi. Foarfeca îi zbură din mână în timp ce cădea într-o parte, prinzându-se disperată de firele de iarbă, pe când încerca să se tragă departe de marginea falezei.

Edie se repezi. Se aplecă, înhăță foarfeca și i-o înfipse cât de tare putu în dosul palmei. Lara urlă în agonie, încercând să se îndepărteze de Edie și să se ridice în genunchi. Ridică privirea spre ea, cu chipul mânjit de noroi și de lacrimi, dar Edie nu simți nicio milă, nicio îndurare. Se repezi iar, țintind cu foarfeca spre gâtul Larei, dar femeia căzu pe spate, ridicând brațele ca să se apere. Edie căzu și ea, mișcarea făcând-o să pice în față. Începură amândouă să se zbată în noroi, căutând cu disperare să se ridice în

picioare în timp ce pământul de sub ele începea să cedeze.

Epilog

Londra, iunie

După un an și jumătate

Nu-și auzea nici măcar propriile gânduri. Luminile îi scânteiau în fața ochilor, orbind-o. Oamenii îi făceau cu mâna, strigau, îi rosteau numele, glasurile veneau din toate direcțiile: „Louise! Louise! Louise, uită-te înapoi!” Se întoarse într-o parte, către cea mai puternică voce, aproape împiedicându-se în tivul rochiei. Zâmbetul nu i se șterse deloc de pe față, nici măcar o clipă. La câțiva metri distanță, o văzu pe Edie. Aceasta purta o rochie scurtă, neagră cu paiete, lăsând picioarele de alergătoare la vedere. Lumea striga și numele său, iar ea zâmbea, arătând un șir lung de dinți. Aruncă o privire peste umăr spre Lara și-i făcu cu ochiul.

(Nu era Edie, firește, ci doar cineva care arăta vag ca Edie — o versiune mai tânără, mai frumoasă, mai *vie* a lui Edie.)

Se scursese un an și jumătate de la dimineața aceea de pe faleză. Ryan era condamnat pentru uciderea lui Jake. Afirmările lui despre aventura lui Jake, despre care nu putuse să ofere nicio dovadă, fuseseră ignorate. Acuzațiile lui cum că moartea lui Edie nu fusese o sinucidere fuseseră considerate fanteziile unui paranoic. La urma urmelor, Edie îi trimisese Neetei Badami un e-mail în dimineața în care se aruncase din vârful falezei, în care îi explicase că nu mai poate continua așa, că toate datoriile și singurătatea și jalea deveniseră de-a dreptul insuportabile.

Scăldată în lumina și zgomotul unei premiere în Leicester Square, persoana care nu era Edie întinse o mână cu o manichiură splendidă în direcția Larei (cunoscută acum drept scenarista Louise Grant), chemând-o mai aproape. Lara ajunsese la ea și se

îmbrățișară, sărutându-se călduros pe obraji. Apoi intrară împreună în cinematograful, ținându-se de mână și trecând amândouă pe sub firma strălucitoare care anunța cu litere mari și îngroșate:

PREMIERĂ MONDIALĂ: Un loc special în iad.